

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Β'

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 28

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὅπως λάβῃ ὀριστικὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, ἀφοῦ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα δύο Ἐπιτροπεῖαι ἐξ Ἱεραρχῶν προπαρασκεύασαν τὴν σχετικὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς Δευτέρας ὑπὸ τῆς ἐπιτοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος Ἐπιτροπεῖας ἐξετέθησαν τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ αὕτη κατέληξε καὶ καθ' ἃ, διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἡμερησικοῦ Κλήρου, ἀπαιτοῦνται ἄνω τῶν 120 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἀτινά εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξευρεθῶσιν, ἐὰν δὲν καθορισθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰδικὴ τις ἔμμεσος φορολογία, καὶ ἂν δὲν διασωθῇ ἀπὸ τῆς περαιτέρω ἀπαλλοτριώσεως ἢ ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ὑπάρχει ἐν τῷ ἐνοριακῷ νόμῳ ἔμμεσος φορολογία ὑπὸ τύπον εἰσφορᾶς τῶν ἐνοριτῶν, ἀλλ' αὕτη καὶ ἀνεπαρκὴς εἶναι καὶ μεμψιμοιρίας προκαλεῖ καὶ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ. Προτείνεται λοιπὸν ἢ ἀντικατάστασις αὐτῆς δι' ἔμμεσου φορολογίας. Τὰ συμπεράσματα ταῦτα ἀπεφάσισεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅπως τεθῶσιν ὡς βάσις τῆς περαιτέρω ἐνεργείας πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως διετύπωσε τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ πρόθεσιν ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἢ ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τε τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐξεύρεσις λύσεως τοῦ ζητήματος διὰ τοῦ καταρτισμοῦ Ἐπιτροπεῖας, ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἱερᾶς Συ-

νόδου ἐκ τῶν Σεβ. Σύρου, Κορινθίας, Κερκύρας καὶ Χαλκίδος ἐπισκεφθεῖσα αὐτὸν τὴν Πέμπτην, ἀνεκοίνωσε τὰς σχετικὰς γνώμας τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀπεφασίσθη ὁ καταρτισμὸς τῆς Ἐπιτροπεῖας ἐξ Ἀρχιερέων καὶ εἰδικῶν λαϊκῶν. Ἡ αὕτη ἀντιπροσωπεῖα ἐπεσκέφθη αὐθημερὸν καὶ τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅστις ἐπίσης ἔμεινε σύμφωνος.

Κατὰ τὰς συσκέψεις τῆς Τρίτης καὶ τῆς Τετάρτης, συνεζητήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ ὑποβληθὲν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπεῖας σχέδιον τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωστῶν ἤδη ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸ σχέδιον τοῦτο, ὁμοφώνως γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ἀποδεκτόν, ἀπεφασίσθη νὰ διαβιβασθῇ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν.

Κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς Τετάρτης, ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀνεκοίνωσε εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὸ τῇ προτεταίῃ ληφθὲν γράμμα τοῦ προεδρεύοντος τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διαβιβάζοντος τὰ συζητητέα ἐν τῇ μελλούσῃ, Θεοῦ εὐδοκοῦντος συγκληθῆναι, Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως, συμφώνως τῇ εἰλημμένη ἤδη ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μελετηθῶσι προσηκόντως καὶ εἰδικῶς τὰ θέματα ταῦτα.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς συνόδου κατὰ τὸ ἐπιπὸν ἔτος 1925, ὁ Μακ. Πρόεδρος προέτεινεν ὅπως πανηγυρισθῇ ἢ μεγάλη αὕτη ἐπέτειος καὶ τελεσθῇ σχετικὴ τις ἑορτὴ ἐν Κερκύρᾳ, ὅπου

διασώζεται τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυριδωνος, Ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, ἑνὸς τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως μελετηθῶσι τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, διεσκέφθη ἐπὶ ὑπηρεσιακῶν τινῶν καὶ γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, συνελθούσα εἰς τελευταίαν σύσκεψιν τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης.

Η ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Διὰ ποίους λόγους καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἐγένετο ἡ διόρθωσις τοῦ ἐν χρῆσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἐξηγήθη ἐπαρκῶς διὰ τῶν Ἐγκυκλίων καὶ ἀνακοινώσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀυτοκρατῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐφήρμοσαν τὴν διόρθωσιν μέχρι τοῦδε.

Δυστυχῶς ὁμοίως, ὡς συμβαίνει πολλάκις εἰς τοιαῦτα ζητήματα, ὀλίγοι τινὲς ἄνθρωποι καὶ ἰδίως ἀγιοραῖται μοναχοὶ διαβάλλουσι τὴν γενομένην διόρθωσιν, σκανδαλίζοντες τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαόν. Τινὲς τούτων, διὰ τῶν τρόπων, οὓς μετέρχονται, ἀνιέρως καὶ ἰδιοτελῶς ἀντενεργοῦντες κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπομιμησκούουσιν ἐκείνους, περὶ ὧν ἔγραψεν ὁ Ἀπ. Παῦλος «παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα, παρὰ τὴν διδασχὴν, ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε, ποιῶντας καὶ ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἐαυτῶν κοιλίᾳ καὶ διὰ τῆς χρηστότητος καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων» (Ρωμ. 16, 17-8). Τῷ ὄντι οἱ τοιοῦτοι σκανδαλοποιοί, διεφθαρμένοι ὄντες τὸν νοῦν καὶ ἀπεστερημένοι τῆς ἀληθείας, ὡς πάλιν χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὁ Ἀπόστολος, πορισμὸν νομίζουσι τὴν εὐσέβειαν (Α΄ Τιμ. 5, 6), εἰσδύουσιν εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζουσι γυναῖκάρια, συσσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις (Β΄ Τιμ. 3, 6). Διὰ τοιούτων «γυναικαρίων», ἀθαιρέτως περιβεβλημένων τὸ σεμνὸν μοναχικὸν ἔνδυμα, σκανδαλίζουσι καὶ ἐξαπατῶσι τῶν ἀκάκων τὰς καρδίας καὶ προτρέπουσιν αὐτοὺς νὰ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πλανῶντες καὶ πλανώμενοι, ἀνεβίβασαν εἰς περιωπὴν δόγματος τὸ

ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ διαφόρων τερατολογιῶν, ἅς παρὰ τῷ [εὐσεβεῖ λαῷ διασπείρουσι, ζητοῦσι νὰ διαταράξωσι τὴν συνείδησιν αὐτοῦ. Οὗτος ὁμοίως, εὐτυχῶς, ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν, μένει πιστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἐπέσθη ὅτι οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἡμερολόγιον, ὅτι καλῶς ἐγένετο ἡ διόρθωσις, διὰ νὰ λείψῃ ἡ προηγουμένη σύγχυσις καὶ ταραχὴ ἐκ τῆς ὑπάρξεως δύο ἡμερολογίων, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐωρτάσθη κατὰ τὸ παρελθὲν ἔτος ἡ Πρωτοχρονιά πρὸ τῶν Χριστουγένων!

Οὐδὲν ἡμερολόγιον ἐθεσπίσθη ὑπὸ Συνόδου Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς. Σκοπὸς δὲ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι νὰ κανονίξῃ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη συνδέεται μετὰ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, μετὰ τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν τελετῶν, κατ' ἀνάγκην εἰσέρχεται καὶ εἰς τὴν ζωὴν ταύτην τὸ ἡμερολόγιον. Δὲν εἶναι λοιπὸν τοῦτο θέσις, ἀλλὰ καθαρῶς ἀνθρωπίνης ἀρχῆς. Ὁ Θεὸς εἶναι ὑπεράνω παντὸς χρόνου, ὡς καὶ οἱ παρ' αὐτῷ ζῶντες ἅγιοι. Τὸ ἡμερολόγιον, ἐπομένως, ἐξυπηρεταῖ ἀνθρωπίνους σκοποὺς καί, ὡς ἐπινοηθὲν παρ' ἀνθρώπων, δύναται νὰ εἶναι ὀρθὸν ἢ ἐσφαλμένον, ἐπομένως ἐπιδεκτικὸν μεταβολῶν καὶ διορθώσεων.

Ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιοῖ διὰ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τὸ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμερολόγιον. Καθ' ὃν χρόνον διεδίδετο ὁ Χριστιανισμὸς, ἐπεκράτει ἐν τῷ κόσμῳ τὸ Ἰουλιανὸν λεγόμενον ἡμερολόγιον, ρυθμίζον τὰς κοινωνικὰς καὶ ἄλλας σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἡ δ' Ἐκκλησία μετεχειρίσθη μὲν διαφόρους χρονολογίας, δὲν ἐπενόησεν ὁμοίως ἴδιον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ παρεδέχθη τὸ ἐπικρατοῦν καί, μικρὸν κατὰ μικρὸν, προσήρμοσε πρὸς αὐτὸ τὸ χριστιανικὸν ἑορτολόγιον, καίτοι ἐπὶ μακρὸν ἐξηκολούθησε νὰ καθορίζῃ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν κατὰ τὰς ἡμερομηνίας καὶ τὰ ὀνόματα μηνῶν διαφόρων χρονολογιῶν καὶ χρονικῶν συστημάτων, Ἰουδαϊκῶν, ἀρχαίων ἑλληνικῶν, μακεδονικῶν, αἰγυπτιακῶν, συριακῶν καὶ ῥωμαϊκῶν. Ἔσχε δὲ τὴν ἀρχὴν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον παρὰ τοῦ ἑλληνοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ἀστρονόμου Σωσιγένους, ὅστις, καταρτίσας αὐτὸ ἐν ἔτει 45 π. Χ., ὠνόμασε, πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Ἰουλοῦ Καίσαρος, Ἰουλιανόν. Ὡστε ἀρχικῶς δὲν ὑπῆρξε κἄν χριστιανικὸν τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, οὐδεμίαν δὲ οὐδέποτε

Σύνοδος εἶπεν ὅτι ἔδει νὰ παραμείνῃ τοῦτο ἀμετάβλητον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ὡς φαντάζονται οἱ φαρισαϊκῶς τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ πολεμοῦντες, ἢ ὅτι ἔχει σχέσιν τὸ ἡμερολόγιον πρὸς τὰς δογματικὰς καὶ ἀναλλοιώτους ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὁσάκις παρουσιάζετο ζήτημα σχετικὸν πρὸς χρονολογίας καὶ ἡμερομηνίας διὰ τὸν διακανονισμόν τῶν ἑορτῶν, ἔλυον αὐτὸ ἐπιστημονικῶς, ἀνερευνῶντες τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Διότι, ὡς εἶπομεν, τὰ τοιαῦτα ζητήματα προέρχονται ἐξ ἀνθρωπίνης γνώσεως, οὐχὶ δ' ἐκ θείας ἀρχῆς, ὡς τοιαῦτα δέ, καθαρῶς ἀνθρώπινα, δύνανται πολλάκις νὰ εἶναι ἐσφαλμένα. Καὶ εἶναι πράγματι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐσφαλμένον.

Ἔίναι γνωστὸν, ὅτι τὸ τροπικὸν ἢ ἡλιακὸν ἔτος, ἦτοι τὸ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἐνιαυσίας περιστροφῆς τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, διαρκεῖ 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48 πρῶτα καὶ 48 δεύτερα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δὲν περιλαμβάνει ὀρισμένας μόνον ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ μέρος μιᾶς ἐπὶ πλέον ἡμέρας, ἡ ἀρχὴ ἐκάστου ἔτους δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπέτῃ ἀκριβῶς πρὸς τὴν τοῦ προηγουμένου ἔτους. Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ 1925 θὰ συμπέσῃ ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου 1924, τὸ ἐπόμενον ἔτος 1926 δὲν θ' ἀρχίσῃ ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου 1925. Ὁ ἀκριβὴς ὁμοῦς ὑπολογισμὸς τοιαύτης λεπτομερείας καθίσταται ἀνέφικτος καὶ παράγει ἀνωμαλίας διὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅθεν ὁ Σωσιγένης παρεδέχθη τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὀλοκλήρων ὥρῶν, διαιρουμένων εἰς 12 ἀνίσους μῆνας, ὧν αἱ ἡμερομηνιαὶ δὲν συμπέπτουσι πρὸς τὰς αὐτὰς πάντοτε ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Ὄρισε δὲ μεθ' ἐκάστην τριετίαν ἓν δίσεκτον λεγόμενον ἔτος, ἀποτελούμενον ἐκ 366 ἡμερῶν. Ἡ πρόθετος ἡμέρα εἶναι ἡ 29 Φεβρουαρίου. Ἐκ τοιοῦτου καθορισμοῦ τῆς διάρκειας τοῦ ἔτους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, προέκυψε διχοφορὰ πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πραγματικοῦ ἔτους κατὰ 11 πρῶτα καὶ 12 δεύτερα λεπτὰ. Τοῦτέστιν ἡ διάρκεια τοῦ ἔτους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἶναι μεγαλύτερα τῆς πραγματικῆς κατὰ 11' καὶ 12'', ἐπομένως, ἡ ἀρχὴ ἐκάστου ἔτους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὑστερεῖ κατὰ 11' καὶ 12''.

Ἡ ἔτησις αὕτη διαφορὰ συμποσοῦται εἰς μίαν σχεδὸν ἡμέραν ἀνὰ 128 ἔτη, ἢ εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀνὰ 400 ἔτη, οὕτως ὥστε, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων, παρουσιάσθη μεταξὺ τοῦ ἔτους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ πραγματικοῦ ἔτους διαφορὰ 13 ἡμερῶν! Ἦτοι, ἐνῶ ἀρχίζει πράγματι τὸ νέον ἔτος, τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἔτος, ἐπὶ ψευδοῦς ὑπολογισμοῦ στηριζόμενον, παρατείνεται εἰσέτι ἐπὶ 13 ἡμέρας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἰδίως ἐκ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, δηλαδὴ τῆς ἡμέρας ἐκαίνης, ἣτις εἶναι ἰση πρὸς τὴν νύκτα. Ὡς τοιαύτη εἶναι ἡ 21 Μαρτίου, ἀλλ' ἡ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον 21 Μαρτίου δὲν εἶναι πλέον ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ἐνεκα τοῦ ἀνωτέρω λάθους, ἡ ἰσημερία κατ' αὐτὸ γίνεται τὴν 8 Μαρτίου, τοῦτέστιν ἡ 8 Μαρτίου εἶναι 21 Μαρτίου καὶ ἵνα εἰσέλθῃ ἡ συνταύτησις τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὰς πραγματικὰς ἡμερομηνίας, ἔπρεπε νὰ διαγραφῶσιν ἀπ' αὐτοῦ 13 ἡμερομηνιαί. Αἱ ἡμερομηνιαὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀφίστανται τῶν ἀντιστοιχῶν πραγματικῶν χρονικῶν σημείων, ὅθεν εἶναι συνθηματικαὶ καὶ ψευδεῖς. Οὕτω λ. χ. ἡ 25 Δεκεμβρίου 325 δὲν συνέπεσε πρὸς τὴν 25 Δεκεμβρίου 1923, ἀλλὰ καθυστέρησε ἐπὶ 13 ὀλοκλήρους ἡμέρας. Μετὰ ἓνα καὶ πλέον αἰῶνα θὰ παρετείνετο ἡ καθυστέρησις ἐπὶ 14 ἡμέρας καί, ἂν παρέμενε τὸ λάθος, ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐποχῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δεκέμβριος μῆν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου θὰ συνέπιπτε κατὰ τὸ θέρος, ὁ δὲ Αὐγούστος κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀντιθέτως δηλαδὴ πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργοῦ τῆς φύσεως, καθορισθείσας ἀναλλοιώτους ἐποχὰς τοῦ ἔτους, πρὸς ἃς ἀρχικῶς συνεδέθησαν ὀρισμένοι μῆνες.

Ἐκ τούτου εἶναι προφανῆς καὶ ἀταπόδεικτος ἡ ἐπίδρασις τοῦ σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Διότι, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, αἱ ἡμερομηνιαὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῶν πραγματικῶν χρονικῶν σημείων, εἰς ἃ καθορίσθησαν αἱ ἑορταί. Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τελουμένην τὴν 25 Μαρτίου. Ἐν ἔτει 325 ἔδει νὰ τελεσθῇ ἡ ἑορτὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν τῆς 21 Μαρτίου. Ἐνεκα ὁμοῦς τοῦ λάθους τοῦ ἡμερολογίου, ἡ 25 Μαρτίου ἐξηκολούθει μὲν νὰ ὀνομάζηται 25 Μαρτίου, ἐν τῇ πραγματικότητι ὁμοῦς δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν αὐτὴν

ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἰσημερίας. Ἐν ἔτει 1923, ἡ 25 Μαρτίου τοῦ ἐσφαλμένου ἡμερολογίου εὐρίσκατο μακρὰν τῆς ἰσημερίας κατὰ δέκα καὶ ἕξι ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ διαγραφῶσι 13 ἡμερομηνίαι διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ 25 Μαρτίου εἰς τὸ χρονικὸν σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκατο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου. Ὁ Μ. Βασίλειος ἀπέθανε τῇ 1 Ἰανουαρίου 379, ἀλλὰ ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καταντᾶ νὰ ἐρχηται 13 ὁλοκλήρους ἡμέρας βριδύτερον. Ὡσαύτως ἡ 2 Μαΐου 273, καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας, τῷ 1923 ἦτο ἀπομειμακρυσμένη κατὰ 13 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ σημείου εἰς ὃ εὐρίσκατο, ὅτε συνέπεσεν ἡ μακαρὶα τελευτῆ τοῦ Μεγάλου ἐκείνου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ δὲν ἐτελέσθη τῷ 1923 κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς, διότι ἦτο οὐχὶ ἡ 2, ἀλλ' ἡ 15 Μαΐου, ἐνῶ τῷ 1924 διὰ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἡ 2 Μαΐου ἦτο ἡ πραγματικὴ 2 Μαΐου. Δέον ὅμως νὰ προστεθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, καθορίζουσα τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἀναμνήσεις τῶν μεγάλων γεγονότων τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν ἐδεσμεύετο, ἐκ στενῆς ἀντιλήψεως, ὑπὸ ὠρισμένων χρονικῶν σημείων. Ἐκτὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ μακρᾶς σειρᾶς ἄλλων ἑορτῶν, κινητῶν λεγομένων, αἵτινες καθ' ἕκαστον ἔτος μετακινουῦνται εἰς διαφόρους ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἔχωσι σταθερὰν καὶ ὠρισμένην ἡμέραν, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, ὅπως ἄσχετοι πρὸς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τελοῦνται. Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος ἀπέθανε τῇ 14 Σεπτεμβρίου 407, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ, ἡ Ἐκκλησία μετέθηκε τὴν ἑορτὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ εἰς τὴν 13 Νοεμβρίου, πρὸς τὴν ὁποῖαν οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει, ἀπὸ χρονικῆς ἀπόψεως τὸ γεγονός τοῦ θανάτου τοῦ ἅγ. Χρυσόστομου. Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, τελεῖ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης τὴν 24, οὐχὶ δὲ τὴν 25 Νοεμβρίου. Ποῖαν σχέσιν ἔχουσιν πρὸς τὴν 8ην Νοεμβρίου οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ; Ἀπολύτως οὐδεμίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἠθέλησε, χάριν τῶν πιστῶν, νὰ ὀρίσῃ μιαν ἑορτὴν τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ ὠρίσεν αὐτὴν κατὰ τὴν 8ην Νοεμβρίου. Ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπεκράτησε νὰ τελεῖται ἡ ἑορτὴ αὕτη τὴν 29ην Σεπτεμβρίου. Διὰ τοὺς αὐτοὺς δὲ λόγους ὠρίσθη καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἑορτὴ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ τῇ 26 Μαρτίου.

Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἐύρταζε κατὰ τὴν 8ην Νοεμβρίου τὰ Χριστούγεννα, ἐνῶ, ἀλλαχοῦ, ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο τὴν 6ην Ἰανουαρίου μετὰ τῆς τῶν Θεοφανείων, ἕως οὗ ἐπεκράτησε πανταχοῦ νὰ τελεῖται τὴν 25ην Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τοῦ ἅγ. Ἰωάννου Χρυσόστομου, ὡς Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, τῷ 386, ἦν τῆς Δύσεως κυρίως εἰσαχθεῖσα ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἠτιότι νέον, θερμῶς δὲ συνίστα τὸν ἑορτασμὸν αὐτῆς ὁ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μεγίστου τῶν γεγονότων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Θὰ ἡδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν πλείστα ἄλλα παρεδείγματα, ἀλλὰ καὶ τ' ἀνωτέρω ἀρκοῦσιν ἵνα δείξωσιν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν ἀποβλέπουσα, ὠρίσεν τὰς ἑορτὰς ἐκάστοτε, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ σημασίαν ἐκ τοῦ χρόνου τῆς τελέσεως αὐτῶν, ὡς ἔπραττεν ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ ὡς νομίζουσι σήμερον οἱ ἐμβάλλοντες φόβον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκάκων καὶ ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων, μήπως τάχα, ἕνεκα τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, δὲν γίνονται αἱ ἑορταὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἐν αὐτοῖς πληροῦται τὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς Γαλάτας ρηθὲν «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἑνιαυτούς» φοβῶμαι μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλ, 4,10.11). Καὶ πρὸς τοὺς Κολοσσαεῖς ἔγραψεν ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος «μη οὖν τις ὑμᾶς κρινέτω ἐν δρώσει καὶ ἐν πόσει ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νομηνίας ἢ σαββάτων, ἃ ἔστι σκιά των μελλόντων» (Κολοσ. 2,16.17). Μόνον στενὴ Ἰουδαϊζουσα ἀντιλήψις περὶ τῆς θρησκείας δύναται νὰ προκαλῆ φόβους διὰ τοιαῦτα ζητήματα καὶ νὰ διδάσκῃ φαρισαϊκῶς ὅτι αἱ ἑορταὶ δὲν ἔχουσιν ἀξίαν καὶ δὲν παρέχουσι ψυχικὴν ὠφέλειαν, ἐὰν δὲν τελεσθῶσι τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν! Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ δὲν ὑπάρχουσι καὶ αἱ προφάσεις πρὸς ἐκφοβισμόν τῆς σηνειδῆσεως τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, διότι ἀκριδῶς ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου σκοπὸν εἶχε νὰ ἐπαναφέρῃ τὰς ἡμερομηνίας, συνεπῶς καὶ τὰς ἑορτὰς, εἰς τὰ πραγματικὰ χρονικὰ αὐτῶν σημεία, ἀπὸ τῶν ὁποῖων ἀπεμακρύνθησαν, ἕνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου. Ἡ Ἐκκλησία ὠρίσεν νὰ ἑορτάζηται ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων τὴν 25ην Δεκεμβρίου. Τοῦτο ἀναντιρρήτως ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ὅταν

ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ 25 Δεκεμβρίου τοῦ ἐσφαλμένου ἡμερολογίου δὲν εἶναι πράγματι 25 Δεκεμβρίου, ἀποτελεῖ παρέδωσιν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἑορτασμός, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ σφάλματος, ἀποτελεῖ ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ κατὰ τῆς πραγματικότητος, τῆς προσπιπτούσης εἰς τὴν ἀνθρωπίνην αἴσθησιν καὶ γνώσιν. Διότι, ἔνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου, ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων συμπίπτει πλεον οὐχὶ κατὰ Δεκεμβριον ἀλλὰ κατὰ Ἰανουάριον. Ἀπὸ τοιαύτης παραβάσεως προφυλάσσει ἡ γενομένη ἤδη διόρθωσις, διὰ τῆς ὁποίας πράγματι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων θὰ συμπέσῃ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀκριβῶς τὴν 25 Δεκεμβρίου.

Ἰσχύει λοιπὸν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου «γινώσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8, 32). Γινώσκοντες τὴν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος ἀλήθειαν, δυνάμεθα νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τῶν προλήψεων, ἃς ὑποβάλλουσιν οἱ διυλιζόντες τὸν κώνωπα καὶ καταπίνοντες τὴν κάμηλον, οἵτινες διακηρύττουσιν ὅτι δῆθεν ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου προσέκρουσεν εἰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς ἔθιμα αὐτῆς, ἐνῶ, ὅπως ἀντιθέτως, ἡ διόρθωσις, ἀποκαταστήσασα τὰς πραγματικὰς ἡμερομηνίας, συντελεῖ εἰς τὴν τήρησιν τῶν περὶ τῶν ἑορτῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ λέγουσιν. Ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς ἀποτελεῖ συκοφαντίαν ἢ ἄγνοιαν τῶν πραγμάτων. Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ τροποποιήσις τις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, γενομένη ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου ιγ', κατὰ τὰς εἰσηγήσεις τοῦ μαθηματικοῦ καὶ ἀστρονόμου Αἰλίου. Ἡ τροποποίησις αὕτη, ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένη, δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη σφαλμάτων. Διότι τὸ ἔτος τῆς Γρηγοριανῆς χρονολογήσεως, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἢ τροπικὸν ἔτος, παρουσιάζει διαφορὰν 22—26 δευτέρων λεπτῶν, ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη μετὰ πάροδον ἐτῶν θὰ γίνῃ μεγαλυτέρα. Ἐνῶ, κατὰ τὰς γενομένας ἤδη μελέτας ἐπὶ τοῦ διορθωθέντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, θ' ἀποφευχθῇ, κατὰ τὸ δυνατόν, τοιαύτη, ἔστω καὶ ἀσήμαντος, διαφορὰ. Ἀλλ' ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως, ἡ Γρηγοριανὴ τροποποίησις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἔτι μάλλον ἀδόκιμος καὶ ἀπαρά-

δεκτος, διότι ἀθαιρέτως καὶ ἀνευ ἀποφάσεως τῆς ὁλης Ἐκκλησίας μετερρύθμισε τὸ Πασχάλιον κατὰ τρόπον ἀναιροῦντα ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐνεκα τοῦ σοβαροῦ τούτου λόγου καὶ ἐπειδὴ ἡ Γρηγοριανὴ χρονολόγησις ἐχρησιμοποιήθη, δυστυχῶς, ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διαρρήδην ἀπέκρουσεν αὐτήν. Ἐκτὸς ἄλλων ἐνεργειῶν, εἰς ἃς προέβη ὁ τότε Πατριάρχης Κων)πόλεως Ἰερμίας ὁ β', καὶ γραμμάτων αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Μελετίου Πηγᾶ, Πρωτοσυγκέλλου καὶ εἶτα Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, συντάξαντος, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὸν «Ἀλεξανδρινὸν Τόμον» καὶ ἀφιερῶσαντος αὐτὸν εἰς τὸν Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρον, τῷ 1593 ἡ Ἐνδημούσα ἐν Κων)πόλει Σύνοδος διὰ τοῦ 8ου αὐτῆς κανόνος ἐπανέλαβε τὴν περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διάταξιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόφασις ἐκεῖνη τῆς Συνόδου τοῦ 1593 ἰσχύει καὶ σήμερον, διότι τὸ Πασχάλιον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἔμεινεν ἄθικτον. Ὡστε ψευδῶς λέγεται ὑπὸ τῶν ζητούντων νὰ ἐξαπατήσωσι τοὺς ἀκάκους, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διώρθωσε τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τοῦτο πάλιν διακρατεῖ, τὸ δὲ διορθωμένον τοῦτο ἡμερολόγιον εἶναι τελειότερον τοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ὅτι συμπίπτουσιν ἀπλῶς αἱ ἡμερομηνίαι τῶν δύο ἡμερολογίων δὲν σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ τῆς Δύσεως ἡμερολογίου, τοῦ ὁποῦ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς ἀπόψεως δάσις, ὡς εἵπομεν, εἶναι τὸ Πασχάλιον. Θὰ ἦτο δὲ ἄτοπον νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχωμέν τι τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Μήπως δὲν ἔχομεν μετ' αὐτῆς κοινὰ δόγματα καὶ κοινὰς μυστηριακὰς τελετὰς καὶ ἑορτὰς, κοινὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος; Μόνον ἀμαθεῖς καὶ προληπτικοὶ ἄνθρωποι δύνανται νὰ πρεβάλλωσι τοιοῦτους ἀτόπους ἰσχυρισμούς.

Διατὶ ἕμως ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη δὲν ἐγένετο ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐπεσπεύσθη ἐσχάτως; Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι, ἀφ' ἑστού τοῦ Ἑλληνικὸν Κράτος, ὡς ἐπραξαν καὶ τὰ λοιπὰ Ὁρθόδοξα Κράτη, παρεδέχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον, παρήχθη ἀπεριγραπτὸς σύγχυσις ἐκ τῆς ὑπάρξεως δύο ἡμερολογίων καὶ ἀνωμαλία εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν. Διότι ἤρχετο λ. χ. ἡ 15

Αδγούστου, ἀλλὰ δὲν ἐτελεῖτο ἡ ἐορτὴ τῆς Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἐορτὴ ἐτελεῖτο μετὰ 13 ἡμέρας, τὴν 28 Αδγούστου, καθ' ἣν ἡμέραν εἰ περισσότεροι τῶν Χριστιανῶν ἐλησμόνουσαν πλέον τὴν ἐορτὴν καὶ εἰργάζοντο. Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου δὲν ἐτελεῖτο πλέον τὸν Μάϊον, ἀλλὰ τὸν Ἀπρίλιον καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου ὄχι κατὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἕλος κόσμος εἶχε 30 Νοεμβρίου, ἀλλὰ τὸν Δεκέμβριον. Ἐωρτάσθη δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἐορτὴ καὶ κατόπιν ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ. Κατὰ τῆς συγχύσεως ταύτης καὶ ἀνωμαλίας ἔλοι κατακραυγάζον, ζητοῦντες τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν δημιουργηθεῖσαν ταύτην ἀνάγκην τῆς κοινωνίας. Ἦδη πρὸ εἰκοσαετίας (1903) ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπαντῶσα εἰς σχετικὸν ἐρώτημα τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ γ', εἶχεν ἀποφανθῆναι ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ἐξαρτᾶται ἐκ περιστάσεων καὶ συνθηκῶν ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν καὶ ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι «ἐν συνεννοήσει μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Πολιτείας ἐκάστης αὐτῶν δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν ἡμερολογίου, συμφώνως πρὸς τὰς προόδους καὶ τὰ πορίσματα τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης». Τὴν πεφωτισμένην ταύτην γνώμην τῆς πρὸ εἰκοσαετίας Ἱερᾶς Συνόδου ἐπανέλαβε καὶ ἡ Σύνοδος τοῦ 1919, ὑποδείξασα ὅτι «ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μὴ προσκρούουσα εἰς δημοτικὸς καὶ κοινωνικοὺς λόγους, δύναται νὰ γίνῃ μετὰ συνεννόησιν μετὰ πασῶν τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἰδίως μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, εἰς ὃ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνατεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς ἐνεργείας». Ἡ Σύνοδος τοῦ 1919 ὑπεδείκνυεν ἐπιπλέον, ὅτι ἔν ἐπρεπε νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ νὰ συνταχθῇ τελειότερον καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἐδηλοῦτο δὲ ὅτι ἡ Πολιτεία, ἐνεκα τῶν ποικίλων ἀναγκῶν αὐτῆς καὶ διεθνῶν σχέσεων, ἦτο ἐλευθέρω νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ὡς εὐρωπαϊκόν, μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ νέου ἐπιστημονικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον θ' ἀπεδέχεται καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἐγένετο δὲ τότε καὶ γίνεται καὶ σήμερον πολλὸς λόγος περὶ συντάξεως νέου τοιοῦτου ἡμε-

ρολογίου. Ἀλλὰ τὸ μὲν Ἑλληνικόν, ὡς εἶπομεν, Κράτος παρεδέχθη τὸ πολιτικὸν ἡμερολόγιον, τὸ δὲ νέον ἡμερολόγιον δὲν συνετάχθη εἰσέτι, παρήχθη δὲ ἡ περιγραφεῖσα ἀνωμαλία καὶ ἐνεφανίσθησαν οἱ ἔθροι, οὗς πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου ὑπεδείκνυε πρὸ εἰκοσαετίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅθεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐμελετήθη ἐπισταμένως τὸ ζήτημα, διετέθησαν συνεννοήσεις μετὰ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἀνατεθείσης τῆς πρωτοβουλίας εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Καθ' ὁμόφωνον δὲ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δρισθείσης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἤτοι τῆς 10/23 Μαρτίου 1924 λογισθείσης 23 Μαρτίου, ἀφ' ἧς ἐταυτίσθησαν αἱ ἡμέραι τῶν ἐορτῶν μετὰ τῶν πραγματικῶν ἡμερομηνιῶν. Συμφώνως δὲ τῇ προτάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἦν ἀπεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην, τὸ Πασχάλιον ἐμεινεν ἄθικτον. Διὰ τοῦτο τὸ Πάσχα τοῦ 1924 ἐωρτάσθη κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριδῶς ἡμέραν, ἣν ὀρίζει τὸ Πασχάλιον, ὡσαύτως δὲ τὸ Πάσχα τοῦ 1925 θὰ ἐορτασθῇ τὴν 6 Ἀπριλίου κατὰ τὸ Πασχάλιον, ἧτις συμπίπτει πρὸς τὴν 19ην Ἀπριλίου, ἐπομένως ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἶναι ἡ αὐτὴ, ἠλλαξε δὲ μόνον ἀριθμὸν ἡ ἡμερομηνία. Δὲν μεταβλήθη λοιπὸν ἀπολύτως τίποτε ἐν τῷ Πασχαλίῳ. Ὄνομάσθησαν μόνον αἱ ἡμερομηνίαι διὰ τῶν πραγματικῶν αὐτῶν ὀνομάτων. Δὲν μεταβλήθη ἐπίσης ἀπολύτως τίποτε ἐν ταῖς ἐορταῖς, ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ νηστείαις τῆς Ἐκκλησίας, τελουμέναις κατὰ τὰς ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς πλέον ἡμέρας, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξαιρετικῶς μόνον κατὰ τὸ 1924 ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὑπῆρξε συντομωτέρα, ἐπειδὴ ἐμεινεν ἀμετάβλητον τὸ Πασχάλιον, ὅταν δὲ τοῦτο ἐξετασθῇ ὑπὸ τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς ἢ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου, θὰ κανονισθῇ καὶ ἡ νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Κατὰ τὸ 1719, ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως εἶχεν ἀπεφασίσει, τῇ συνεργασίᾳ καὶ τοῦ διαπρεποῦς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου, νὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα τῆς νηστείας ταύτης, τῆς ὁποίας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν καθ' ἕκαστον ἔτος εἶναι διάφορος, ἐνῶ ἕλων τῶν ἄλλων νηστειῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός.

'Απεφασίσθη ὅπως περιορισθῆ ἡ νηστεία εἰς 12 ἡμέρας. Συνήλθεν ἡ Σύνοδος ἐν τῷ Πατριαρχείῳ καὶ ἦτο ἐτοίμη πρὸς ἐκδόσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὡς διηγείται ὁ Ἄθανάσιος Ὑψηλάντης (Τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν, σ. 308) «οἱ μπακάληδες καὶ οἱ ψαράδες τοῦ Φαναρίου, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐπωλοῦντο ἀφθόνως ἢ μορούνα καὶ τὸ χαδιάρι τους, ἔτρεξαν ὄλοι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὅπου ἐγέμισεν ὄλη ἡ ἀόλη ἀπὸ μπακάληδες καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀθάδῶς καὶ μεγαλοφώνως ὅτι θέλουν νὰ χαλάσουν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Συνοδικοί, φοβηθέντες τὴν κατακραυγὴν καὶ τὰ ἀκόλουθὰ τῆς, μάλιστα τοὺς ἐδυσώπησαν καὶ τοὺς κατέπεισαν νὰ ἀναχωρήσουν, καὶ διελύθη ἡ Σύνοδος χωρὶς καμμίαν ἀπόφασιν». Οὕτω λοιπὸν ὀλίγοι μπακάληδες, χάριν τοῦ συμφέροντός των, ἠμπόδισαν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κανονίσῃ τὴν νηστείαν ταύτην, ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας μας διακηρύττουσι τινες ὅτι διὰ τῆς γενομένης διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐχάλασεν ἡ θρησκεία καὶ κατηργήσαν τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ!

Δὲν ἐφήρμοσαν εἰσέτι πᾶσαι αἱ Ἀυτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἄλλ' οὐδεμία Ἐκκλησία ἰσχυρίσθη ὅτι πρὸς τὴν διόρθωσιν ταύτην ὑπάρχει δογματικὸν τι ἢ κανονικὸν κώλυμα. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἣτις πρὸ εἰκοσαετίας ἀπεφάνθη ὅτι ὑπὸ τινος προϋποθέσεις δὲν θ' ἀπεκρούετο ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ αὐτοῦ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἢ ἀποδοχῆ, δεόντως ἐκτιμήσασα τοὺς λόγους, οἵτινες προδικάλεσαν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἐδήλωσε τελευταίως (1924) ὅτι δογματικῶς καὶ κανονικῶς εἶναι ἀκώλυτος ἡ γενομένη διόρθωσις, ἣν, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἐφαρμόζει αὕτη, ἔνεκα τοπικῶν λόγων. Ἡ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας δὲν ἐφαρμόζει αὐτὴν ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ἐν Συρίᾳ λατινικῆς προπαγάνδας. Ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας θεωρεῖ μὲν δυνατὴν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐν Συνόδῳ, ρητῶς δ' ἐδήλωσαν ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὅτι δὲν πρόκειται περὶ δογματικοῦ ζητήματος καὶ ἐπομένως ἀνεπίδεκτου μεταβολῆς, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ παρεξηγούντες τὴν στάσιν αὐτῆς. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν, δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον, μὴ καθισταμένης δυνατῆς τῆς συγκλήσεως Συνόδου, σπουδαία Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἐλύοντο ἀνευ Συνόδου. Κατὰ τὸν 19 αἰῶνα, ἀνευ Συνόδου, δι' ὑπογραφῆς ἀπλῆς

πράξεως, ἐλύθη ὑπὸ τριῶν μόνον Ἐκκλησιῶν τὸ ζήτημα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν ἑτεροδόξων, κατὰ τρόπον μάλιστα προσκρούοντα εἰς ρητὰς διατάξεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐσχάτως, ὑπὸ τριῶν ἐπίσης Ἐκκλησιῶν μόνον ἀπεφασίσθη ἡ ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ζήτημα δογματικῆς φύσεως, ἀποκείμενον τῇ κρίσει Συνόδου πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Βεβαίως εὐχῆς ἔργον εἶναι ὁμοφώνως καὶ ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ λύονται τοιαῦτα ζητήματα, ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις, ἔνεκα διαφόρου ἀντιλήψεως, νὰ προκύπτωσι διαφωνίαι ἐπὶ ζητημάτων, πολλῶ σπουδαιότερων τῆς ἀπλῆς διορθώσεως ἡμερολογίου. Ἐπὶ ὀλοκλήρους καὶ δὴ τοὺς πρώτους αἰῶνας, αἱ Ἐκκλησίαι ριζικῶς, ὡς γνωστὸν, διεφώνουν περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι καὶ μετὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπὶ τρεῖς περίπου ἐφεξῆς αἰῶνας ἐξηκολούθησαν αἱ διαφωνίαι. Καὶ πότε; εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἤκμασαν οἱ μέγιστοι καὶ οἱ ἀγιώτατοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, χωρὶς ποτε νὰ θεωρήσῃ τις τούτων τοιαύτην διαφωνίαν ὡς ἀπειλοῦσιν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου σταδίου τῆς διαφωνίας, ὁ Ἐπίσκοπος Λογδούνου Εἰρηναῖος, κατὰ τὸν 6' αἰῶνα, διηγείται συγκινητικὸν ἐπεισόδιον, καθ' ὃ ὁ ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης, μεταβὰς εἰς Ρώμην, εὐρέθη ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς Ἀνίκητον, ἔνεκα τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἀλλὰ παρὰ τὴν διαφωνίαν, ὁ Ἀνίκητος ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἅγιον Πολύκαρπον νὰ τελέσῃ τὴν θείαν Ἐδχαριστίαν, πιθανῶς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα, «καὶ μετ' εἰρήνης ἀπ' ἀλλήλων ἀπηλλάγησαν, πάσης τῆς Ἐκκλησίας εἰρήνην ἐχοῦσης» ἐπιλέγει ὁ Εἰρηναῖος. Ἐκ τῆς διαφωνίας ἐκείνης τῆς μακρᾶς, ὀφειλομένης μᾶλλον εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς Ρώμης, ἐπιμενούσης εἰς παλαιὰν συνήθειαν καὶ εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς 18 Μαρτίου ὡς ἰσημερίας, ἡ ἐνότης δὲν διεσπάθη τῆς Ἐκκλησίας. Συνέβαινε πολλάκις νὰ ὑπάρχῃ διαφορά ἐνὸς μηνὸς ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀλλαχοῦ νὰ τελεῖται τὸ Πάσχα καὶ ἀλλαχοῦ νὰ συνεχίζεται ἡ νηστεία, ἀλλ' ὅμως δὲν διέτρεξε κίνδυνον ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης, ἕως οὗ ἐπεκράτησεν ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς ὑποστηρικθεῖσα ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια περὶ τῆς 21 Μαρτίου, ὡς ἰσημε-

ρίας. Σήμερα, χάρις τῷ Θεῷ, τοιαύτη διαφωνία δὲν ὑφίσταται, διότι τὸ Πασχάλιον μένει ἀθικτον. Ἡ 21 Μαρτίου τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δὲν εἶναι πλέον ἢ ἰσημερία καὶ ὁμολογουμένως δὲν τηρεῖται ἐπακριδῶς ἢ περὶ τοῦ Πασχα διάταξις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ, πρὸς πρόληψιν τῆς μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν διαφωνίας, ἀφῆθη, κατὰ πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλητικῆς Ἑλλάδος, τὸ Πασχάλιον ἀμετάβλητον, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ πασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν Συνόδῳ ἐξετασθῆ καὶ κανονισθῆ.

Κατὰ ταῦτα, πᾶς ἀγαπῶν καὶ σεβόμενος τὴν ἀλήθειαν δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου καὶ ὁρθῆ ὑπῆρξε καὶ ἐπιβεβλημένη, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς διορθώσεως προφανεστάτου σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου δὲν προσέκρουσεν εἰς δόγμα ἢ εἰς κανόνα ἢ εἰς παράδοσιν, οὐδὲ μετέβαλέ τι ἀπολύτως ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις. Τὸ λάθος τοῦ ἡμερολογίου ἦτο τοιοῦτον, ὅποσον εἶναι τὸ λάθος ὠρολογίου, δεικνύοντος ἐσφαλμένην ὥραν. Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἀκριδής, διορθῶναι τὸ ὠρολογίον του. Ὅσον δὲ καὶ ἂν θέλῃ τις, δὲν δύναται ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἥλιον ὅπως ἀκολουθήσῃ ἐσφαλμένους χρονικοὺς ὑπολογισμοὺς. Τὸ διορθωθὲν ἡμερολόγιον εἶναι τοιοῦτον, οἷον παρεδέχθη αὐτὸ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία. Εἶναι τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἴδιον, διορθωμένον ὡς πρὸς τὸ λάθος τοῦ παρελθόντος καὶ δυνάμενον νὰ προλαμβάνῃ τὸ λάθος ἐν τῷ μέλλοντι, χωρὶς ν' ἀποκλειῆται ἢ ἐκάστοτε τελειοποιήσις αὐτοῦ, ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας. Ἡ διόρθωσις ἐπανέφερε τὰς ἐορτὰς εἰς τὰς πραγματικὰς αὐτῶν ἡμερομηνίας.

Ὅταν πρὸ τινων ἐτῶν διορθώθη ἐν Ἑλλάδι ἡ ὥρα, ἐθορυβήθησάν τινες, ἀλλὰ οὖν τῷ χρόνῳ συνεμορφώθησαν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει τώρα καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου. Ὁ πολὺς ὄμως εὐσεβὴς λαὸς ἐπέστη ἤδη, ὡς ἀποδεικνύει τὸ γεγονός ὅτι κατὰ τὰς ἐορτὰς ἀσφυκτικῶς πληροῦνται οἱ ναοί. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἐφέτος εἰς τὴν Τήνον, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 15ης Αὐγούστου, ἀπειρα συνέρρευσαν πλήθη, ὅσα πρὸ ἐτῶν δὲν εἶχον συρρέουσι καὶ ὅτι ἡ θεία χάρις ἐξεδηλώθη λαμπρῶς ὅπως διαλύσῃ πᾶσαν δυσπιστίαν τῶν ὀλίγων παραπλανωμένων.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς «στόλος καὶ ἐδραί-

ωμα τῆς ἀληθείας» (Β'. Τιμ. 3,15) ἐμμένουσα σταθερῶς καὶ ἀκλονήτως εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις, διακανονίζει ἐκάστοτε τὰ εἰς τὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν ἀναφερόμενα ζητήματα. Ὡς ζῶν ὄργανισμός, ἐμψυχοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ρυθμίζει ἐκάστοτε ἡ Ἐκκλησία καὶ διορθῶναι τὰ διορθώσεως χρῆζοντα, πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν τῶν πιστῶν. Δὲν δύναται δὲ νὰ εἶναι ἀδιάφορος πρὸς τὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ τὴν κατάστασιν, ὅτι δὲ ἐπραξε διὰ τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ἐπραξε χάριν τοῦ λαοῦ. Ἐκατομῦρια ὀρθόδοξων χριστιανῶν ἐφαρμόζουσι σήμερον τὸ διορθωμένον πλέον ἡμερολόγιον. Τὸ ὅτι δὲ αὕτη ἡ ἐκείνη ἢ Ἐκκλησία δὲν παρεδέχθη εἰσέτι, διὰ τοπικοὺς ἢ ἄλλους λόγους, τὴν διόρθωσιν, καὶ ἐπομένως ἐκατοντάδες τινὲς χιλιάδες ὀρθόδοξων δὲν τηροῦσι τὸ νέον ἡμερολόγιον, δὲν σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς Ἐκκλησίας, ἐφαρμοσάσας τὴν διόρθωσιν, νὰ μὴ ὑπακούωσιν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν Ἀρχὰς καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις, ὡς ὁμοφώνως ἅπασα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν ἔλαβεν. Οὐδεὶς τῶν πράγματι ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δικαιούται νὰ θέτῃ ἑαυτὸν ὑπεράνω αὐτῆς. Ὁ μὴ ὑπακούων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὡσπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης (Ματθ. 18, 17), ἀποξενούται τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἁγιαστικῶν μέσων τῆς θείας χάριτος.

Ὅθεν τὰ εὐσεβῆ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα ὀφείλουσι ν' ἀποκρούωσι πᾶσαν, ὁποθενδήποτε προερχομένην, κακὴν εἰσήγησιν καὶ νὰ ὑπακούωσι προθύμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τηροῦντα τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀπ. Παύλου «πεῖθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπαίχετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Ἐβρ. 13, 17).

ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΣ

Εἰς σκέψεις ζοφερὰς ἐμβάλλει πάντα πονοῦντα τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ δραστηριὰ προπαγάνδα, ἣτις, μετὰ τὸσαύτης ἐντάσεως ἀσκεῖται ἐν τῷ ἑλληνικῷ Κράτει, ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐθνικὴν συμφορὰν τῆς Μ. Ἀσίας, ἐκ μέρους τῶν φανατικῶν τέκνων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Καθολικὴ προπαγάνδα, ἐπωφελομένη τῆς δυσκόλου θέσεως, εἰς ἣν περιέστη ὁ Ἑλληνισμὸς συννεπείᾳ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς, βλέπουσα

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ, ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, ΕΘΘΙΩΝ ΚΑΙ ΗΧΩΝ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ 1925

(Έγκρισει της Ίερας Συνόδου)

Ἡμερο- μηνία	Εὐαγγέλια Κυριακῶν	Ἀπόστολοι Κυριακῶν	Ἑορθινὰ	Ἦχοι	Ἡμερο- μηνία	Εὐαγγέλια Κυριακῶν	Ἀπόστολοι Κυριακῶν	Ἑορθινὰ	Ἦχοι
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ	4 Κυρ. Πρὸ τῶν Φώτων.	Πρὸ τῶν Φώτων	Ζ'	δ'	ΙΟΥΛΙΟΣ	5 Κυρ. Δ' Ματθ.	Κυρ. Δ'	Δ'	γ'
	11 » Μετὰ τὰ Φῶτα	Ὁσ. Θεοδοσίου	Η'	πλ. α'		12 » Ε' Ματθ.	» Ε'	Ε'	δ'
	18 » ΙΒ' Λουκᾶ (10 Λεπρῶν)	Ἀγ. Ἀθαν. καὶ Κυρίλλου	Θ'	πλ. β'		19 » Ἀγ. Πατέρ.	» Ἀγ. Πατέρ.	ς'	πλ. α'
	25 » ΙΕ' Λουκᾶ (Ζαχαρίου)	Ἀγίου Γρηγορίου	Ι'	βαρὺς		26 » Ζ' Ματθ.	» Ἀγ. Παρασχ.	Ζ'	πλ. β'
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	1 » ΙΖ' Ματθαίου (Χαναταίος)	Αγ. Τρύφωνος	ΙΑ'	πλ. δ'	ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	2 Κυρ. Η' Ματθ.	» Η'	Η'	βαρὺς
	8 » ΙΣ' Λουκᾶ (Τελ. Φαρισα.)	Κυρ. ΔΓ'	Α'	α'		9 » Θ' Ματθ.	» Θ'	Θ'	πλ. δ'
	15 » ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου)	» ΔΔ'	Β'	β'		16 » Ι' Ματθ.	» Ι'	Ι'	α'
22 » Ἀπόκρῶν	» Ἀπόκρῶν	Γ'	γ'	23 » ΙΑ' Ματθ.		» ΙΑ'	ΙΑ'	β'	
ΜΑΡΤΙΟΣ	1 » Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου	Δ'	δ'	ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	6 Κυρ. ΙΓ' Ματθ.	Κυρ. ΙΓ'	Β'	δ'
	8 » Α' Νηστειῶν	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	πλ. α'		13 » Πρὸ τῆς Ὑψ.	» ΚΒ' Πρ. Ὑψ.	Γ'	πλ. α'
	15 » Β' Νηστειῶν	» Β' »	ς'	πλ. β'		20 » Μετὰ τὴν Ἵψωσιν	» ΚΑ' Μ. Ὑψ.	Δ'	πλ. β'
	22 » Γ' Νηστειῶν	» Γ' »	Ζ'	βαρὺς		27 » Α' Λουκᾶ	» Ις'	Ε'	βαρὺς
ΑΠΡΙΛΙΟΣ	5 » Ε' Νηστειῶν	Κυρ. Ε' Νηστ.	Θ'	α'	ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	4 Κυρ. Β' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΖ'	ς'	πλ. δ'
	12 » Βαίων	» τῶν Βαίων	—	—		11 » Δ' Λουκᾶ (ἁγ. Πατέρων)	» Ἀγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	19 » Α'. ΠΑΣΧΑ	Α' ΠΑΣΧΑ	—	—		18 Τοῦ Εὐαγγ. Λουκᾶ	Τοῦ Εὐαγγ. Λουκᾶ	Η'	β'
	26 » Β' Θωμᾶ	Β' Θωμᾶ	Α'	α'		25 Κυρ. ς' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'
ΜΑΪΟΣ	3 » Γ' Μυροφόρων	Γ' Μυροφόρων	Δ'	β'	ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	1 Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Τῶν Ἀγ. Ἀναρ.	Ι'	δ'
	10 » Δ' Παραλύτου	Δ' Παραλύτου	Ε'	γ'		8 » Ζ' Λουκᾶ	Τῶν Ταξιαρχῶν	ΙΑ'	πλ. α'
	17 » Ε' Σαμαρείτιδ.	Ε' Σαμαρείτιδος	Ζ'	δ'		15 » Η' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΓ'	Α'	πλ. β'
	24 » ς' Τυφλοῦ	ς' Τυφλοῦ	Η'	πλ. α'		22 » Θ' Λουκᾶ	» ΚΔ'	Β'	βαρὺς
	31 » Ζ' Ἀγ. Πατέρ.	Ζ' Ἀγ. Πατέρων	Ι'	πλ. β'		29 » ΙΓ' Λουκᾶ	» ΚΕ'	Γ'	πλ. δ'
	ΙΟΥΝΙΟΣ	7 » Η' ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ	Η' Πεντηκοστῆς	—		—	ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ	6 Κυρ. Ι' Λουκᾶ	Τοῦ Ἀγ. Νικολ.
14 » Α' Ματθαίου (ἁγ. Πάντων)		Α' Ἀγ. Πάντων	Α'	πλ. δ'	13 » ΙΑ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΘ'		Ε'	β'
21 » Β' Ματθαίου		Κυριακὴ Β'	Β'	α'	20 » Πρὸ τῆς Χρ. Γεννήσεως	» Πρὸ τῆς Χρ. Γεννήσεως		ς'	γ'
28 » Γ' Ματθαίου		Κυριακὴ Γ'	Γ'	β'	27 » Μετὰ τὴν Χρ. Γέννησ.	» Μετὰ τὴν Χρ. Γέννησ.		Ζ'	δ'

τὴν ἀμηχανίαν τῶν διαδεχομένων ἀλλήλας κυβερνήσεων τῆς Ἑλλάδος ὅσον ἀφορᾷ τὴν διευθέτησιν τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν ἰδία προβλημάτων, τῶν προκυψάντων ἐκ τῆς πρωτοφανοῦς συρροῆς προσφύγων ἀδελφῶν, ἐξαπέλυσε τὰ πολυώνυμα τάγματα αὐτῆς ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας καὶ προσπαθεῖ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς Ἑλληνας ὀρθοδόξους ἐκ τῶν κόλπων τῆς Μητρὸς αὐτῶν Ἐκκλησίας. Εἰς τοὺς ὑπάρχοντας ἀποστόλους τοῦ Πάπα καὶ τοῦ ἀλαθῆτου αὐτοῦ, τοὺς δρώντας τούτους ἄλλοτε ἐν Ἑλλάδι λύκους ὑπὸ ἔνδυμα προβάτου, ἤδη προσετέθησαν φάλαγγες ὀλόκληροι. Οὗτοι εἶνε οἱ ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἄλλοτε καὶ ἐν Κων]πόλει ad majorem Dei gloriam ἐργαζόμενοι μοναχοὶ Καθολικοὶ, οἵτινες, ὑποστάντες τὴν τύχην

τῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων, ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀσιάτου τυράννου, πρὸ τοῦ ὁποίου εἰς μάτην ἔκαιον θυμιάμα, ἐγκωμιάζοντες τὸν τουρκικὸν πολιτισμὸν, τοῦ ὁποίου πικρὰν πεῖραν ἔλαβον.

Καὶ ὅπως τὰ ἀρπακτικὰ καὶ σαρκοφάγα ὄρνεα παρακολουθοῦσι κατὰ πόδας τὴν λείαν αὐτῶν, ὅταν δὲ αὐτὴ νεκρωθῇ καὶ καταπέσῃ ἄπνους, μετὰ μείζονος λύσεως ἐφορμῶσιν, ἵνα καταφάγῃ καὶ ἀπορροφήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ζωϊκὴν ἰκμάδα, οὕτω καὶ οἱ αὐτόκλητοι Καθολικοὶ προσηλυτισταὶ ἠκολούθησαν καὶ ἐν Ἑλλάδι τὰ θύματα αὐτῶν, τοὺς Μικρασιάτας Ἑλληνας, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν δυστυχίαν αὐτῶν καὶ ἐπενέγκῃ τὸν θρησκευτικὸν θάνατον εἰς ὅσον οἶόν τε περισσοτέρους.

Καὶ ἔχουσιν, ὁμολογουμένως, εἰς τὰς χεῖρας, ὄπλον

δραστικώτατον. Ἡ πείνα μαστίζει χιλιάδας προσφύγων ἀδελφῶν μας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀδύνατον φυσικῶς ἀποβαίνει εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ μεριμνήσῃ. Αἱ κακουχίαι καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς στέγης περιάγει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόγνωσιν. Ἀσθενεῖαι δὲ ἐνδημικαὶ συμπληροῦσι τὴν πρωτοφανῆ δυστυχίαν καὶ οἰκτρούτητα τῶν ἐκριζωθέντων ἐκ τῶν ἐσπιῶν αὐτῶν ὁμαιμόνων ἀδελφῶν μας.

Ἴδου λοιπὸν ἡ κατάλληλος περίστασις, ὅπως εὐκόλως καὶ ἄνευ πολλοῦ κόπου δράσῃ ἡ προπαγάνδα. Μεταχειριζόμενοι ὡς δέλεαρ τὴν περιθάλψιν τῶν μικρῶν ἑλληνοπαίδων οἱ προπαγανδιστὰὶ στήνουνσι τὰ κινδυνώδη δίκτυα αὐτῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, εἰς ταῦτα δ' ἀνίδεοι καὶ ἀνυστερόβουλοι συλλαμβάνονται γόνεῖς καὶ κηδεμόνες, ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τὰ ἴδια τῶν σπλάγγνα.

Ἦδη, ἐκτὸς τῶν πολυρρόφων οἰκοδομημάτων, αἵτινα ἴδρυσαν καὶ ἐκ βάθρων ἀνεγείρουσιν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ, πολλαχοῦ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ τῆς Μακεδονίας, οἱ μοναχοὶ καὶ μὴ τοιοῦτοι προπαγανδιστὰὶ ἰδρύουσι σχολεῖα, ὄρφανοτροφεῖα, ἄσυλα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ Ἑλληνόπαιδες, χάνοντες τὸ ἐθνικὸν τῶν αἰσθημάτων, ἐμποτιζόνται διὰ φανατισμοῦ τυφλοῦ καὶ μίσους ἀσπόνδου πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἐπιτεθῶμεν κατὰ τῶν τέκνων τῆς πέραν τοῦ ὠκεανοῦ πλουσίας καὶ γενναϊοφρονος Ἡπείρου, αἵτινα, μακρὰν παντὸς προπαγανδιστικοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ ξένα πρὸς τὰς ἀλεξάντας καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προπαγανδιστῶν, μετ' αὐτοθυσίας ὄντως χριστιανικῆς ἀπεθύθησαν εἰς ἔργον φιλανθρωπίας τεράστιον, περιθάλποντα καὶ μορφοῦντα χιλιάδας προσφύγων ὄρφανῶν. Οὐδὲ θὰ τολμήσωμέν ποτε νὰ κακίσωμεν τοὺς γενναίους τούτους σηματοφόρους τοῦ πολιτισμοῦ τῶν χριστιανικῶν ἰδανικῶν. Τοῦναντίον, δὲν δυνάμεθα εἰ μὴ νὰ εἴμεθα εἰς τὸ διηνεκές πρὸς αὐτοὺς εὐγνώμονες καὶ νὰ διακηρύττωμεν πλατεῖ τῷ στόματι τὰς πρὸς ἡμᾶς δαψιλεῖς αὐτῶν εὐεργεσίας.

Πλὴν δὲν δυνάμεθα ἀπαθεῖς μάρτυρες νὰ παραστάμεθα τῶν ἀσυνηθῆτων ἐκείνων καπῆλων τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας. οἵτινες ὡς πρόφασιν ἔχουσι τὴν εὐεργεσίαν, πράγματι ὅμως σκορπίζουσι τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν συμφορὰν εἰς τὴν κδινωνίαν καὶ τὰς Ἑλληνικὰς οἰκογενεῖας.

Πρὸ τίνος ἀκόμη δυστυχῆς μήτηρ ἀνωτέρας τάξεως κοινωνικῆς, παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἐν κοπετοῖς καὶ θρήνοις ἐπε-

καλεῖτο τὴν ἐπέμβασιν αὐτοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς μονογενοῦς αὐτῆς θυγατρὸς ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν προπαγανδιστῶν. Ἡ δυστυχῆς; ἐκ τῶν δακρύων, αἵτινα ἔχυνε νυχθημερὸν θρηνοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς, εἶχεν ἀπολέσῃ σχεδὸν τὴν ὄρασίν τῆς. Κοπτομένη δὲ καὶ ὀλοφυρομένη διηγεῖτο τὴν τραγωδίαν τῆς ἀπωλείας τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἥτις, φανατισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καθολικῶν Καλογοραῶν τῆς Τήνου, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ν' ἀπαρνηθῇ καὶ αὐτὴν τὴν γεννήσασαν καὶ γαλουχήσασαν.

Ἄλλὰ πόσα ἀρά γε παραδείγματα παρεμφερῆ ὑπάρχουσιν ἀκόμη; Πόσα τέκνα, ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τῶν γονέων αὐτῶν, ἵνα λάβωσι δῆθεν μόρφωσιν καλυτέραν ἐκείνης, ἣν προσφέρουσι τὰ σχολεῖα ἡμῶν, ἀπώλεσαν τὴν πρὸς τὴν πάτριον θρησκείαν ἀγάπην καὶ ἐνεποτίσθησαν διὰ μίσους πρὸς πᾶν Ἑλληνικόν; Νομίζομεν, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐκαταφρονήτων. Ἐν τοῖς δυσχεμέροις τούτοις καιροῖς, κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν, ὁ ἐκ τοῦ προσηλυτισμοῦ κίνδυνος ἀποβαίνει μεγαλύτερος καὶ ἀπειλητικώτερος.

Θὰ ἠδύνατο βεβαίως καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ δράσῃ ἐν προκειμένῳ, εἰάν αἱ οἰκονομικαὶ αὐτῆς δυνάμεις ἐπέτρπεπον αὐτῇ τοῦτο. Πλὴν καὶ μία ἀγαθὴ καὶ γενναία πρωτοβουλία ἐκ μέρους αὐτῶν, ἴσως νὰ παρουσίαζε πολλοὺς ὁμογενεῖς πολυταλάντους, ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς ἓν τοιοῦτον ἔργον ὑψίστης σημασίας διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος.

Τὸ Κράτος ὅμως ἔχει καθήκον ἐπιτακτικὸν νὰ σκεφθῇ σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος, τούτου. Πᾶσα Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, προνοοῦσα περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως καὶ τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ἔχει καθήκον νὰ προνοήσῃ καὶ περὶ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματός των, καθόσον ἐξ αὐτῶν κυρίως ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους ὑγεία τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

† ΑΡΧΙΜ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΑΣΥΛΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΛΔΡΕΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, 30 Νοεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπί-
τειον ἑορτὴν τὸ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἰδρυθὲν παρὰ
τὸν ἐν Ἀμπελοκήπουρς ναῖσκον τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου Ἀσυλον.
Τὴν παραμονήν, μεταβάς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχορο-
στάτησεν ἐν τῷ ἑσπερινῷ, τὴν ἐπαύριον δὲ προήδρευσε ἐν
τῷ Ἀσύλῳ τοῦ Δ. Συμβούλου, ἀποτελουμένου ὑπ' αὐτοῦ,
ὡς Προέδρου, τῶν Κυριῶν Α. Ζ. Μιχαηλίδου, Ἀντιπροέ-
δρου, Σ. Καρδερίνη, Α. Ἀναγνωστοπούλου, Βιργ. Γεωρ-
γιάδου, Μαρ. Π. Πυρρή, Λευκῆς Ἡλιοῦ, Εὐγενίας Κον-
τογιάννη, τῶν Δεσποινίδων Μαργ. Μοῖρα, Ἐλένης Κε-
φαλά καὶ τῶν κυριῶν Ἀλεξ. Πυρρή, καὶ Μ.χ. Δ. Νικα-
τσιοῦ, ταμίου. Τὸ Συμβούλιον συνεσκέφθη περὶ τῆς περαι-
τέρω πορείας τοῦ Ἀσύλου καὶ περὶ τῆς ἐνισχύσεως τῶν
πόρων αὐτοῦ δι' ἄλλων τρόπων καὶ διὰ τῆς τελέσεως μεγά-
λης φιλανθρωπικῆς ἑορτῆς.

Κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε λειτουργίαν τοῦ Ἀσύλου, διετε-
θησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐξ εἰσφορῶν Δρχ.
132, 847, κατὰ τὰ κρατούμενα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀογιστοῦ τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς κ. Γ. Κυριακίδου βιβλία, μέχρι τέλους
᾽Οκτωβρίου ἢ ἐξῆς παρουσιάζεται οἰκονομικὴ αὐτοῦ κατά-
στασις :

Ἐξόδα ἐγκαταστάσεως	25,289.40
Ἐπιπλα	10,547.65
Ραπτομηχαναὶ καὶ ἀργαλεῖα	22,048.50
Υλικά ἐν τῇ ἀποθήκῃ	6,749.55
Ἐργόχειρα πρὸς πώλησιν	32,973.70
Παροχὴ συσσιτίου εἰς 60 περίπου ἄπορα κοράσια ἀπὸ Ἀπριλίου 1923 μέχρις ᾽Οκτω- βρίου 1924 καὶ γενικὰ ἐξόδα ὑπόλοιπον ἐν τῷ ταμείῳ.	29,637.10 14,601.20 <hr/> 132,847

Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐργοχειρῶν τῶν
τροφίμων διατίθενται ὡσαύτως ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου.

Οὕτω δὲ τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας καθί-
δρομα, ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς ἐργασίας, ἦν ἔδωκεν εἰς πολ-
λὰς οἰκογενείας, ἠδυνήθη νὰ συντηρήσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν κο-
ρασιῶν καὶ ἀπόρων προσφύγων γυναικῶν, νὰ διδῶν δὲ εἰς
τάς τροφίμους αὐτοῦ ὑφαντικὴν, ραπτικήν, κεντητικήν,
πιλοποιῶν καὶ διάφορα ἑλληνικὰ ἐργόχειρα. Αἱ τροφίμοι
τοῦ Ἀσύλου ἐργάζονται ἐν αὐτῷ, ὑπὸ τὴν ἡδηγίαν πεπει-
ραμένων διδασκαλισσῶν καὶ ἐργατριῶν, ἐκτὸς δὲ τῆς τρο-
φῆς, λαμβάνουσι καὶ ἀνάλογον ἡμερομίσθιον, ἐποπτεύονται
ὑπὸ τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τοῦ Συμβουλίου, μορ-
φοῦνται θρησκευτικῶς καὶ κοινωνικῶς καὶ ποδηγετοῦνται εἰς

τὴν ἀρετὴν. Τελευταίως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἴδρυσεν
ἐν τῷ Ἀσύλῳ καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν, διὰ μικρὰ
ὄρφανὰ καὶ ἄπορα κοράσια, αἵτινα πρὸ μεσημβρίας διδά-
σκονται γράμματα, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἐργόχειρα καὶ δια-
φόρους βιοποριστικὰς ἐργασίας. Παρέχεται δὲ εἰς αὐτὰ
τροφή καὶ πᾶσα δυνατὴ περιθαλψίς. Αἱ πρῶται μαθήτριαι
τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀσύλου ἐκόσμησαν τὴν
ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν διὰ τῶν σεμνῶν ἄσμάτων των.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ ἐφημερίς «Ἀθῆναι» ἐδημοσίευσεν τὴν πα-
ρελθοῦσαν Δευτέραν τηλεγράφημα ἐξ Ἀμερικῆς καθ'
ὃ, ἀντιπρόσωποι 50 κοινοτήτων συνελθόντες ἐν Βο-
στώνῃ, ἀνεκήρυξαν Ἀυτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλη-
σίαν Ἀμερικῆς «ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Βασίλειον»!
Ἔστι δὲ «Μητροπολίτης Βασίλειος» ὁ Μηθύμνης εἶτα
Χαλδείας χρηματίσας Μητροπολίτης, ἀπογυμνωθεὶς
ἐσχάτως παντὸς ἱερατικοῦ ἀξιώματος διὰ κανονικῆς
καθαιρέσεως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.
Μόνον ἔλλειψις πάσης χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ
ἐντροπῆς δύναται νὰ ἐπιτρέπωσι τοιαῦτα πραξικο-
πήματα εἰς βάρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ
τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ ξένῃ.

§§ Εἰς τοὺς συντάκτας τοῦ «Πανταίνου» Ἀλεξαν-
δρείας προσετέθη τελευταίως καὶ τις ἀνταποκριτὴς ἐξ Ἀ-
θηνῶν, κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ στοιχείον W., λίαν γνωστὸς
λόγιος, ὅστις καταδέχεται νὰ ὑποθάλλῃ εὐσεβεῖς μὲν τι-
νάς, ἀλλὰ προληπτικούς καὶ ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, συγκρο-
τηθέντας εἰς Σύλλογον κατὰ τῆς γενομένης διορ-
θώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀνταποκρίσει
του παραθέτει ἀναφορὰν «περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς
περὶ ἐκκλησιαστικοῦ (!) ἡμερολογίου ἀποφάσεως» ὑ-
ποβληθεῖσων πράγματι μετὰ ψευδῶν, διὰ τῆς αὐτῆς
χειρὸς γεγραμμένων, ὑπογραφῶν, πρὸς τὸν Μακ. Πρό-
εδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπεσημείωσε δὲ ὁ σεμνὸς
ἀνταποκριτὴς «ἂν καὶ ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἱεράρχαι
ὑπεσχέθησαν εἰς ἐπιτροπὴν τοῦ Συλλόγου ὅτι θ'
ἀπαντήσωσι δι' ἀνακωινωθέντος, δὲν ἀπήντησαν ὁμῶς,
ἀρκεσθέντες ν' ἀπορρίψωσιν αὐτό, χωρὶς νὰ δηλώ-
σωσι καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀπορρίψεως». Τοῦτο ἀπο-
τελεῖ τὸ «πρῶτον ψεῦδος» τῆς πρώτης ἀνταποκρί-
σεως τοῦ W. Διότι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς 29
᾽Οκτωβρίου ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς ἀνακωινωθὲν τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου «Χθὲς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεδρίασε καὶ
πρὸ καὶ μετὰ μεσημβρίαν. Ἐκτὸς ἄλλων ζητημάτων,
τὰ ὅποια ἀπησχόλησαν καὶ τὸν καταρτισμὸν διαφό-

ρων ἐπιτροπειῶν πρὸς παρακολούθησιν αὐτῶν μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ἀνεγνώσθη ὑπόμνημα Σύλλογου τινὸς Ὁρθοδόξων, ζητούντων τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἰσχυριζομένων ἐν αὐτῷ ὅτι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀναλήθως εισηγήθη εἰς αὐτὴν τὸ ζήτημα κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ὁ Μακ. Πρόεδρος παρεκάλεσε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ν' ἀναγνωσθῇ τὸ πρακτικὸν τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923, καθ' ἣν ἐλήφθη ὁμοφώνως ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πρακτικοῦ ἀπέδειξεν ἀνυποστάτους τοὺς ἀνευλαβεῖς ἰσχυρισμοὺς τῶν ὑποβαλλόντων τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετ' ἀγανακτῆσεως ἀπέρριψεν ὡς συκοφαντικόν...»

§§ Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας, κατὰ τινα δεξιῶσιν, ἀναλύων τὴν ψυχολογίαν τοῦ μετανάστου, εἶπε σὺν ἄλλοις καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ νέοι μετανάσται, ἐρχόμενοι εἰς Ἀμερικὴν, ὀφείλουσι ἰδιαιτέρως νὰ διατηροῦν τὴν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν θρησκείαν των. Τοῦ καθήκοντος τούτου συναίσθησιν ἔχουν πράγματι οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν, τραπὰ δὲ μαρτύρια τῆς εἰς τὰ πάτρια ἀφοσιώσεως καὶ ἐμμοῆς των πρόκεινται οἱ πολυάριθμοι ναοὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ ἡ ἐμπράγματος ὑλικὴ συμβολὴ των διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου της. Ἀλλὰ πρὸς τὰς παραινέσεις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προέδρου ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθοῦν ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ὁμογενῶν—καὶ ὑπάρχουν δυστυχῶς οὐκ ὀλίγοι—οἱ ὅποιοι ταχέως περιδινηθέντες εἰς τὴν τύρβην τῆς ἀλλοδαπῆς, ἀφίνουσι ἑαυτοὺς ἔρμαια ἢ τῶν ἀυτορθοδόξων προπαγανδιστῶν, ἢ τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς, λησμονοῦντες τοὺς δεσμούς των πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα τῶν προγόνων των.

§§ Ἐν τῷ μέσῳ τῆς περὶ ἡμᾶς ὁμίχλης, ἣτις ἐπικάθεται ἐπὶ τοῦ κύματος τῆς ἀνὰ τὴν κοινωνίαν σοβούσης ποικιλονύμου διαφθορᾶς, ὡς λίαν παρήγορα φῶτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διελείποντα ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ ἐμφανίζονται ἄρθρα ἐγκρίτων πολιτῶν καὶ δὴ καὶ πολιτευτῶν, ἀναστηλούντων τὰ ἐτοιμῆροπα πάτρια καὶ πειθόντων τὴν κοινωνίαν ὅτι κοινὴ πάντων δέου νὰ καταστῇ ἡ μέριμνα τῆς διὰ παντὸς τρόπου διασώσεως τοῦ ἀρτίου θεσμοῦ τῆς παρ' ἡμῖν οἰκογενείας, ἂν θέλωμεν νὰ συνεχίσωμεν φιλοτίμως τὴν φιλετικὴν καὶ ἐθνικὴν ἡμῶν ὑπαρξιν. Θέλωμεν νὰ πιστεῦωμεν, ὅτι ὅχι μόνον οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ θέλων τὴν ἀπάλειψιν τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει ἔθνος ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ζηλωταὶ

τῆς «διεθνοῦς ἱπατρίδος» τῆς διεθνοποιήσεως τῆς πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας πατρίδα ἀγάπης εἶνε ἀπλῶς θορυβοποιὰ κύμβαλα, ὀθνεῖους πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρμονίαν ἀλαλάζοντα ἤχους.

§§ Ἐξακολουθοῦσι στελλόμενα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ παρ' Ἱερατικῶν Συνδέσμων καὶ ἱερέων γράμματα, διεκτραγωδοῦντα τὴν ἀθλίαν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ ἐπικαλουμένων βοήθειαν. Ἀλλὰ περὶ τί ἄλλο ἀπὸ τόσου μακροῦ χρόνου ἐπασχολεῖται ἡ Ἱεραρχία, ἀλλ' ἢ περὶ τὸ ζήτημα ἀκριβῶς τῆς οἰκονομικῆς ἀνακουφίσεως τοῦ κλήρου, ζήτημα τόσον χροῦσαν καὶ χροῦνίζου ἔτι, ἐφ' ὅσον ἡ λύσις του δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μόνης τῆς Ἱεραρχίας; Τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα δὲν εἶνε μόνον ζήτημα μισθοδοσίας, εἶνε πολὺ γενικώτερον διὰ τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησίαν μας πρόβλημα. Διότι ἐκ τῆς λύσεώς του ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἀνακούφισις μὲν βεβαίως τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ γενικοῦ τῆς Ἐκκλησίας προγράμματος, τοῦ περιλαμβάνοντος τὴν συστηματικοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Κλήρου εἰς ἐπίπεδον ἴσον τοῦλάχιστον πρὸς τὸ κοινὸν τῆς σημερινῆς μορφώσεως ἐπίπεδον, καὶ τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ κηρύγματος, τῆς κατηχῆσεως καὶ εἴτινος ἄλλου περιλαμβανομένου εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ πνευματικοῦ ποιμένου καὶ διδασκάλου τῶν πιστῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἀνέλαβον τὰ καθήκοντα αὐτῶν οἱ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Σταυρουπόλεως Θεόκλητος καὶ Βρεσθένης Ἀνθιμος.

— Οἱ ἄρτι ἐκ Μ. Ἀσίας ὡς ἀνταλλάξιμοι εἰς Ἀθήνας ἐλθόντες θεωριλέστατοι Ἐπίσκοποι Πατρῶν κ. Μελέτιος καὶ Σεβαστείας κ. Γερόσιος, ἐτοπθετήθησαν ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου, ὡς Ἀρχιερατικοὶ Ἐπίτροποι, ὁ μὲν πρῶτος ἐν τῷ προσφυγικῷ συνοικισμῷ Ποδράδων, ὁ δὲ δεύτερος ἐν τῷ προσφυγικῷ συνοικισμῷ Ν. Κοκκινιάς (Πειραιῶς). Ἀμφότεροι οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι τυγχάνουσιν ἀπόφοιτοι τῆς Θεολ. Σχολῆς τῆς Χαλκίδος, ἐπὶ μακρὰ δὲ ἔτη διετέλεσαν βοηθοὶ ὁ μὲν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πισιδείας, ὁ δὲ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀμασειᾶς καὶ Κολωνίας.

— Ἡ Κεντρικὴ Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς «ἡμέρας τῶν πτωχῶν», συνελθοῦσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Πρωτοσυγκελίας τῆς παρελθούσης Δευτέρας, καθώρισεν ὀριστικῶς τὸν τύπον τῶν βιβλιαρίων, ἔτινα θὰ διανεμηθῶσι κατὰ τὴν ἡμέραν

ταύτην καὶ ἐνέκρινε τὴν ἐκκλησίαν, ἣτις θὰ συνοδεύῃ τὰ βιβλία, καὶ θὰ ἀπευθύνηται πρὸς τοὺς χριστιανούς, καλοῦσα αὐτούς, ἵνα προσφέρωσι τὸν ὄβολόν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

— Διὰ Διατάγματος τῆς 20 Ν]βρίου ἐ. ἔ. « δρῦεται ἐν Μεσολογγίῳ Ἱερατικῆ Σχολῆ κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ῥιζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. »

— Τὸ Προεδρεῖον τῆς ΧΑΝ Θεσσαλονίκης ἤγγειλε πρὸς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὅτι ἀπεράσισε νὰ διαθέσῃ τρεῖς ὑποτροφίας δι' ἀπόρους φοιτητὰς αὐτῆς. Ἡ Θ. Σχολή, δεχθεῖσα ἀσμένως τὴν δωρεάν, ἐξέφρατε πρὸς τὸ ἐν λόγῳ Προεδρεῖον τὰς θερμὰς τῆς ὕψιχαιστίας.

— Ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Βαρβάρας τὴν παρελθούσαν Πέμπτην 4 Δεκεμβρίου προῦκάλεσε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μεγίστην συρροὴν εὐλαδῶν προσκυνητῶν εἰς τὸν παρὰ τὸ Δαφνὶ φερώνυμον ναόν, ἀπολαύοντα ἰδιαίτερου σεβασμοῦ παρὰ τοῦ λαοῦ, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῷ ἀποκειμένης θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς ἁγίας. Τὴν παραμονὴν, παρὰ τὴν ῥαγδαίαν βροχὴν, ἱκανοὶ ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐξ Ἀθηνῶν κατῴρθησαν νὰ μεταβῶσι καὶ νὰ παρακολουθήσωσι τὴν ἀγρυπνίαν. Ἀπὸ βαθείας δὲ πρωΐας τῆς ἑορτῆς, ἄπειρα πλήθη κατέκλυσαν τὸν ναὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτοῦ λόφους. Ἡ συρροὴ τῶν προσκηνυτῶν διηκολύνθη τὰ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐπικρατήσαντος ἐξαιρετικῶς ὠραίου καιροῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς. Ἡ μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν λιτανεῖα καὶ περιφορὰ τῆς εἰκόνης τῆς ἁγίας Βαρβάρας περὶ τὸν ναὸν καὶ ἐκτὸς τοῦ περιβόλου αὐτοῦ, ἕνεκα τοῦ συνωστισμοῦ τῶν προσκηνυτῶν, διήρκεσε περὶ τὴν ὥραν. Προέστη δὲ αὐτῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

— Κατὰ νεωτέρας ἐκ Κων)πόλεως πληροφορίας, τὰ σφραγισθέντα Πατριαρχικὰ διαμερίσματα ἀπεσφραγίσθησαν τὴν ἐπομένην, ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν τοῦ ὅλως ἀδικαιολογήτου τῆς σφραγίσεως.

— Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ', ἀντεπροσωπεύθησαν πᾶσαι αἱ ἐν Κων)πόλει ξέναι Πρεσβεῖαι, τὸ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Παπικὴ Ἀποστολή, παρέστησαν δ' αὐτοπροσώπως ὁ Ῥώσος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος, ὁ Ἄγγλος Πρωθιερεὺς καὶ ὁ Ἀρχιεραβῆτις Κων)πόλεως.

— Κατὰ πληροφορίας τουρκικῆς ἡμερίδος, ἐν τῇ ἑφημ. «Φῶς» Κων)πόλεως ἀναδημοσιευόμενας, ὁ πρῶην ἱερεὺς Εὐθύμιος προέβη εἰς ἀσεβαστάτας δηλώσεις ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου, ἐκφράζων τὴν χαρὰν αὐτοῦ καὶ ἰσχυρίζομενος ὅτι οὐδένα θρησκευτικὸν ἀρχηγὸν ἀναγνωρίζει αὐτὸς καὶ τὸ ποιμνιον (;) αὐτοῦ. Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίες, ὁ ἐν λόγῳ καθηρημένος Εὐθύμιος προσβάλλει καὶ ὑποψηφιότητα αὐτοῦ διὰ τὸν Οἰκ. Θρόνον (!) ἐλπίζων, ὡς

λέγει ὅτι καὶ δύο Ἐκκλησίαι: θὰ ἐνωθοῦν τοῦ λοιποῦ ἀφ' οὗ ἡ ἀκανθα ἐξέλιπε».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

— Κατὰ τὴν «Ἀτλαντίδα» τῆς Ν. Ὑόρκης, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀρχαιολογ. Σχολῆς καὶ τοῦ Μουσείου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μίσιγκαν καθηγητῆς κ. Κέλσεϋ, ἐπανελθὼν εἰς Ἀμερικὴν ἐκ τῆς περὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀρχαιολογικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ τὰς ἐν τῇ περιοχῇ Ἀντιόχειας, καὶ δὴ ἐν Λαοδικείᾳ ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν αὐτοῦ γενομένης ἀνασκαφῆς ἀνευρέθησαν ἑρείπια διαφόρων ναῶν, οὓς ἀνάγει εἰς τὸν α' μ. Χ. αἰῶνα, φρονεῖ δ' ὅτι ἐν αὐτοῖς ἐκήρυξαν ἐπανεμιλημένως οἱ ἀπόστολοι Παῦλος καὶ Βαρνάβας. Ἐξ ἀνακαλυφθειῶν ὡσαύτως ἐπιγραφῶν φαίνεται ὡς ἐπίσκοπος Ἀντιόχειας τῷ 374 ὁ Ὀπιμιος.

— Ἐκ τῆ αὐτῆς ἡμερίδος πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἀρχ. Βίκτωρ Ἀμποναρσάλυ ἐχειροτονήθη τὴν 9ην Ν]βρίου ἐν Γουστερ τῆς Μασσαχουσέτης εἰς ἐπίσκοπον τῆς ἐν Β. Ἀμερικῇ Συρ. ὀρθοδ. Ἀντιοχ. Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπ. Ζαχαρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐκ τοῦ ἡμισπισήμου «Βιτορουλ» τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1923 παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς ὅλως ἀπροσδόκητα καὶ δυσνόητα:

«Ἐπειδὴ προεκάλεσε σχόλια ἢ μεταβάσεις εἰς Βελιγράδιον τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ἠβελήσαμεν νὰ λάβωμεν παρὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Δραγομίρ Δημητρέσκου ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς ἐπισκάφως ταύτης, ἰδίως ἐν σχέσει πρὸς τὸ τηλεγραφθέν, ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία ἐξήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας ν' ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τοῦ ἐν Ἀνατολῇ Χριστιανικοῦ κόσμου· ὁ κ. Δημητρέσκου μᾶς ἐδήλωσε. Τὰ δημοσιευθέντα εἶναι ἀνακριβῆ. Ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριάρχου μετέβη εἰς Βελιγράδιον ἀπλῶς, ἵνα ἀπονεμῆ εἰς τοὺς Σέρβους Βασιλεῖς καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Σερβίας τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Παναγίου Τάφου. Καὶ τοῦτο εἶναι εὐνόητον δι' ὅσους γνωρίζουν τὴν σημερινὴν κρίσιμον οἰκονομικὴν θέσιν τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ Πατριαρχείου.

» Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προστασίαν ἐκ μέρους τοῦ Ἰουγოსλαβοῦ μονάρχου, οὐδεὶς ἐγένετο ἐν Βελιγράδιῳ λόγος. Ὅτι εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα τὸ παραταθέν ὑπὸ τοῦ Σέρβου Πατριάρχου πρὸς τιμὴν τῆς ἀποστολῆς ὡς καὶ εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν συνεδρίαν τῆς συνόδου τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας, καθ' ἣν παρέστησαν καὶ αἱ Ῥῶσοι Μητροπολῖται οἱ καταφυγόντες εἰς Βελιγράδιον ἀντηλλάγησαν παντὸς εἶδους κολακευτικοὶ λόγοι διὰ τὸν Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὅτι ἐδόθησαν ὑποσχέσεις περὶ ὀλικῆς ἀρωγῆς, τοῦτο εἶναι λίαν ἀληθές, ἢ δὲ ἐπιτροπή,

ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τούτου, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέται μετὰ τοῦ ζητήματος τῆς προστασίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν εἶχεν ἐντολὴν ἐκ μέρους τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ν' ἀπονεύμῃ τὸν τίτλον τοῦτον εἰμὴ εἰς τὸν προσφιλεῖ ἡμῶν Μονάρχῃν.

Τοῦτο ἐγένετο ἐν Σιναίᾳ, ὅτε ἀπενεμήθη εἰς τὴν Α. Μ. ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Ἁγίου Τάφου. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας προφορικῶς καὶ ἐγγράφως ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν, ἣν εἶχεν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἶχομεν τὸ εἰκόνημα νὰ ἀκούσωμεν τὸ αὐτό, ἐπιβεβαιούμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπίσημον αὐτοῦ ὑποδοχὴν. Τὸ γεγονός τοῦτο, μεγάλης καὶ ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἀνεγράφη ὁ μόνον ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου τύπου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ξένου τοιοῦτου, ὅπως ὁ παρισινὸς «Χρόνος» τῆς 1ης Ὀκτωβρίου δημοσιεύει τὰ ἀκόλουθα «Ἐν Βουκουρεστίῳ ἔλαβε χώραν γεγονός μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς σημασίας. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, οἱ Βυζαντινοὶ Ἀυτοκράτορες διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἦσαν οἱ προστασιασταὶ καὶ προστατὰι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, αἱ ἐν Ἀνατολῇ Χριστιανικαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διετέλουσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Τσάρων τῆς Ρωσίας. Νῦν ἔκτακτος ἀντιπροσωπεία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἱερουσαλήμ, τῆς μητρὸς ἐκκλησίας καὶ κοιτίδος τῆς Χριστιανισμῶν ἀπένευμεν εἰς τὸν Βασιλέα Φερδινάνδον τῆς Ῥουμανίας τὸν τίτλον τοῦτον, παρακαλοῦσα αὐτόν, ὅπως δεχθῆ νὰ γίνῃ ὁ προστατὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Τὰ ὑπὸ τοῦ «Χρόνου» δημοσιευθέντα ἐνεποίησαν μεγάλην αἰσθησιν καθ' ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον.

Ἄλλ' ὁ χρόνος δὲν ἐγνώρισεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ῥουμάνοι ἀνελάβομεν τὴν προστασίαν ταύτην ὡς κληρονομίαν παρὰ τῶν Βυζαντινῶν. Οἱ ἡγεμόνες τῶν Ῥουμανικῶν Χωρῶν ἐφρόντιζον πάντοτε ὑπὲρ τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ ὀλοκλήρου τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ μέριμνα συνεπῶς αὕτη καὶ ἡ προστασία ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς Ῥουμάνους καὶ τὸν μονάρχῃν ἡμῶν, διότι εἶχομεν αὐτὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καὶ σήμερον εἴμεθα τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου τὸ μεγαλύτερον ὀρθόδοξον Κράτος. Διὰ τῆς ἐλθεύουσας τοῦ ἐνταῦθα ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς ἀπεκατέστησε τοὺς παλαιοὺς δεσμούς. Ἐμὲ, ὅστις εἶχον παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὸν τίτλον τοῦ νομοφύλακος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀνόμασε Μέγαν Λογοθέτην τοῦ Πατριαρχικοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐθρόνου

καὶ ἀντιπρόσωπον ὄλων τῶν Ἐρησκειτικῶν καὶ πολιτικῶν συμφερόντων τοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Α. Μεγαλειότητι τῷ Βασιλεῖ καὶ τῇ Ῥουμανικῇ Κοβερνήσει. Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα. Πᾶσα ἄλλη ἐπὶ τοῦ ζητήματος πληροφορία εἶναι καθόδουλος καὶ ἐτέθη εἰς κοκλοφορίαν δι' ὠρισμένους σκοπούς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

— Διὰ τὴν 11ην Ν)βρίου ἐ. ἔ. συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου ἡ Συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Περιφέρειας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς συζήτησιν τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἀνασύνταξιν τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἐλληνικῆς ὀρθοδοξίας. Πρὸ τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐγένοντο ἤδη τοπικαὶ συνελεύσεις περὶ τοὺς σεβ. ἐπισκόπους Βοστώνης καὶ Σικάγου.

— Κατ' ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας, ἡ εἰδησις Ἀμερικανικῶν φύλλων, ἣν ἀνεγράψαμεν καὶ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» τῆς 20 Σεπ. τρ. ἔτους καὶ καθ' ἣν προσεχώρησαν εἰς τὸ κίνημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεξαρτησίας πᾶσαι αἱ Κοινοτήτες τῆς Ἐπισκοπῆς Σικάγου, εἶναι τελείως ἀνακριβής. Κατὰ τὴν τοπικὴν συνέλευσιν Σικάγου παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τεσσαράκοντα καὶ πλέον Κοινοτήτων.

— Ἐν τῷ «Ἐθνικῷ Κήρυκι» τῆς Ν. Ὑόρκης δημοσιεύεται ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τῆς Ἑλλην. Ὄρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καθ' ἣν ἐν τῇ ὅλῃ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν ἐν ὄλῃ 148 κανονικοὶ κληρικοὶ (ἐκ τῶν ὁποίων 135 τακτικοὶ ἐφημέριοι Κοινοτήτων καὶ 13 διατελοῦντες προσωρινῶς ἐν διαθεσιμότητι). Οἱ ἀντικανονικοὶ Ἱερεῖς καὶ εἰς τὰς 4 ἐπισκοπ. περιφέρειας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνέρχονται εἰς 56 ἐν ὄλῃ. Τινῶν ἐκ τούτων ἡ χειροτονία δὲν εἶναι ἐν τάξει. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, μὴ ἔχοντες μόνιμον θέσιν, περιφέρονται ἀπὸ παροικίας εἰς παροικίαν».

— Ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι δημοσιεύεται τηλεγράφημα φέρον τὰς ὑπογραφὰς τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Τριπόλεως κ. Ἀλεξάνδρου, Ἀκκάρ κ. Βασιλείου καὶ Λαοδικείας κ. Ἀρσενίου, ὅτινες διαμαρτύρονται κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας γενομένης ἀποστολῆς τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ζαχαρίου εἰς Ἀμερικὴν, ἐπὶ χειροτονία τοῦ ἀρχιμ. Βίκτωρος εἰς ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Σύρων.

Ἐν τῷ τηλεγραφήματι τούτῳ τονίζεται, ὅτι ἀπεφασίσθη νὰ σταλῆ εἰς Ἀμερικὴν Ἐξαρχικὴ Ἐπιτροπὴ ἵνα διευθετήσῃ τὰ ἐκεῖσε ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τῶν Ὄρθοδόξων Σύρων.

ΑΓΙΑ ΓΗ

— Ἐκ τῆς «δευτέρας τριμήνου ἐκθέσεως περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ λόφου τῆς Ἱερουσαλήμ» πληροφοροῦμεθα ὅτι ἀπεκαλύφθησαν ἐσχάτως τὰ ἐξῆς ἀξιοσημειώτα· 1) νέα κοιλάς περὶ τὸν λόφον Ὀφὲλ, 2) αἱ θέσεις δύο ἀρχαίων πηγῶν, 3) ἡ θέσις καὶ ἡ φύσις τοῦ βορείου ὄχυρώματος τῆς ἀρχαιοτά-

της πόλεως, 4) λείψανά τινά κατά πάσιν πιθανότητα ἀνήκοντα τῇ ὑπὸ τῆς Ἀγ. Γραφῆς μνημονομένη Μιλλῶ, 5) οἰκιακά τινά οἰκοδομήματα, 6) τερασι — ἐπαλξίς μεγάλου τείχους πόλεως μὴ προσδιορισθείσης καὶ 7) εἰκὼν τῆς Ἀστάρτης ἐπὶ τινὸς τῶν οἰκοδομικῶν λειψάνων, τὸ ἀρχαιότατον γνωστὸν ἐν Παλαιστίνῃ ζωγράφημα.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ κρίσις τῶν κλήσεων» ἡ ἐφημερίς *La-Croix* δημοσιεύει ἄρθρον μετὰ σχετικῶν στατιστικῶν πινακῶν τῶν ἱερατικῶν στελεχῶν, ἐν οἷς δεικνύει θλιβεράν κατάστασιν τῆς ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱερατικῶν προσκόπων ἐν τῇ Λατινικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὁ ἀρθρογράφος βλέπει τὸν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐπικείμενον κίνδυνον διὰ τὸ μέλλον τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ ποιεῖται ἐκκλήσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὸ ἱερατεῖον, τοὺς φυσικοὺς τούτοις συνεργάτας τοῦ Θεοῦ, ἵνα τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν, οἷαν ἀπαιτεῖ ἡ πραγματώσις τῶν Βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ῥώμης, ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισε τοὺς ὑπὸ τοῦ Παπα χορηγουμένους τίτλους εὐγενείας, οἵτινες εἶχον ἀπολέσει τὴν ἰσχύον αὐτῶν ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Παπικοῦ κράτους. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἤχθη, κατὰ τὰς αὐτὰς εἰδήσεις, ὀρμηθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐκτίσεως ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν ἀποτελεῖ κυριαρχίαν ξένην πρὸς τὸ Ἰταλικὸν κράτος.

— Ἐδημοσιεύθη τὸ καίμενον τῆς πρὸς τὴν ἀπάντησιν τῶν Καρδιναλλίων ἀνταπαντήσεως τοῦ Γάλλου Πρωθυπουργοῦ κ. Ἐρριώ. Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ τονίζεται ὅτι ἡ Γαλ. Κυβέρνησις, προστατεύουσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, θεωρεῖ ὑποχρέωσιν αὐτῆς τὴν περιφρούρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Κράτους, διότι «τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἔξωτερικὰ συμφέροντα τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερασπίζωνται ἐν ὀνόματι ἄλλης ἀρχῆς (δηλ. τῆς Παπικῆς) καὶ ὄχι τῆς Ἐθνικῆς κυριαρχίας». Ἐπικρίνεται ἀκολούθως ἡ ἐπέμβασις τῶν Καρδιναλλίων εἰς τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα τῆς Ἀλσατίας «τὰ ὅποια, πρέπει νὰ διαθετηθῶσιν ἀπ' εὐθείας μεταξὺ Ἀλσατῶν καὶ τῆς κεντρ. Κυβερνήσεως». Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ ζήτημα τῶν μοναχικῶν ταγμάτων, παρέχεται ἡ ἐξήγησις, ὅτι ἡ νομικὴ ἀπαγόρευσις «ἀφορᾷ μόνον τὰ μὴ ἀνεγνωρισμένα μοναχικὰ τάγματα, ἐν τέλει δὲ λέγεται, ὅτι «ὁ καλύτερος τρόπος διὰ νὰ ἀποσοβῆθῶσιν αἱ συγχρούσεις, αἵτινες συνετάρραζαν τὴν Γαλλικὴν ἱστορίαν, ἢ νὰ ἐντοπισθῶσιν, ἐάν ἐκ νέου ἐμφανισθῶσιν, εἶναι ὁ ἀπόλυτος χωρισμὸς τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν ἀναλλοιώτων δικαιωμάτων τοῦ Κράτους».

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὸ 1921 ἡ γενομένη στατιστικὴ βεβαίωσις ὅτι αἱ διάφοροι Εὐαγγελικαὶ ἱεραποστολαὶ συνετήρουν 13498

σχολεῖα πάσης μορφῆς καὶ 40 ἰδρύματα ἀνωτέρων σπουδῶν. ἔχον δὲ 670 νοσοκομεία καὶ 64 ἄσυλα λεπτῶν.

— Κατὰ τὴν «Σεμαίν ρελιζιέ» οἱ ἐν Ἰνδία διαμαρτυρούμενοι συμποσούμενοι τῷ 1901 εἰς 825466, ἠξήθησαν μέχρι τοῦ 1921 εἰς 2350991.

— Ἀπὸ τοῦ 1919, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, 20 προσταντικαὶ ἱεραποστολαὶ ἐργάζονται ἐν τῇ καλουμένῃ Λατινικῇ Ἀμερικῇ ἀσχολούμενοι εἰδικῶς μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως ὑποβληθεῖσαν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἔκθεσιν, ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων ἐν Παλαιστίνῃ 27 ἑκατομ. δολλαρίων. Ὁ σημερινὸς ἰουδαϊκὸς πληθυσμὸς τῆς Παλαιστίνης ὑπερβαίνει τὰς 100,000, ἐξ ὧν 38,000 ἐγκατεστάθησαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Βρετανικῆς καταλήψεως. Ἡ εἰς Ἑβραίους ἀνήκουσα γῆ συμποσοῦται σήμερον εἰς 187.000 ἐκτάρια, ἔναντι 100.000 ἐκταρ. πρὸ τοῦ πολέμου. Ἡ ὑπὸ τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως προαγομένη ἐν Παλαιστίνῃ ἐκπαίδευσις παρέχεται ὑπὸ 65 δημοτ. Σχολείων, 38 νηπιαγωγείων, 5 Σχολῶν Μ. Ἐκπαιδεύσεως, 3 διδασκαλείων, 4 τεχνικῶν σχολῶν καὶ 5 ἐπαγγελματικῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Σανθοπούλου : Ἑρμηνεῖα εἰς τὸν ὑπερφύη καὶ θεομητροπρεπῆ ὕμνον «Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ» κλπ. Τὸ πρῶτον ἐκδομένη δὴ Κωνσταντινίου Γ. Ζερβοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου. Ἐν Ἀθήναις 1924, Τύποις Βιτσικουνάκη. — Τὴν ἑρμηνεῖαν ταύτην ὁ ἐκδότης ἔλαβεν ἀπὸ χειρογράφου τοῦ ἰζ' αἰῶνος, περιέχοντος καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου, καλὸν ὅμως θὰ ἦτο νὰ ἐσημειοῦ καὶ εἰς τίναν ἀνήκει ὁ περιέχων αὐτὸ κώδιξ. Ἐν τῷ τέλει τῆς ἑρμηνείας ὁ ἀξιόπαινος ἐκδότης ἐπισυνῆψεν τὴν ἐν τῷ Ἐμποδορμῖφ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου ἑρμηνεῖαν τοῦ αὐτοῦ ὕμνου, χάριν τῶν ἀπλουστέρων.

Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου. Τόμος Α'. Τεύχος 1. Ἐν Ἀθήναις 1924. — Συνωδᾷ τῷ πανεπιστημιακῷ νόμῳ, ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἀκαδημεικοῦ ἔτους ἤρξαντο ἐκδοθῆναι αἱ Ἐπιστημονικαὶ Ἐπετηρίδες τῶν Σχολῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Ἐκ τῶν μελετῶν, τῶν ἐν τῇ Ἐπ. Ἐπετηρίδι τῆς Νομικῆς Σχολῆς περιλαμβανομένων, σημειούμεν ἐνταῦθα τὰς ἐνδιαφερούσας τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας»: Κωνστ. Μ. Πάλλη: Περὶ τῶν ἐπαρχιακῶν συνόδων κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθοδ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας (1—24), Ἀντ. Γ. Μομφερράτου: Ὁ γάμος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, Ρωμαϊκῇ καὶ Ἐκκλησιαστικῇ δικαίῳ (85—96), Κωνστ. Μ. Πάλλη: Περὶ τοῦ προεβασμοῦ τοῦ θρόνου κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας (100—104), καὶ τοῦ αὐτοῦ: Περὶ τῆς τῶν μονῶν διαιρέσεως κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὁρθ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας (105—121).

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις
Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πετράκη

Προκηρύττει ὅτι :

Ματαιωθείσων τῶν διὰ τὴν 2 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. προκη-
ρυχθεισῶν πλ. δημοπρασιῶν περὶ ἐκποιήσεως 1) γηπέδου
τῆς Μονῆς ἐκ μ. τετρ. 2800 ἐν Κεφαλαρίῳ τῆς Κηφι-
σίας γ 2) γηπέδου ἐν θέσει Τρύπιο Λιθάρι παρὰ τὸ ἀερο-
δρόμιον ἐκτάσεως 5 στρεμ. καὶ 870 τετρ. μέτρων, διενερ-
γηθήσονται αὐταὶ τὴν 14 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυρια-
κὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουρι-
γιοδικείου Ἀθηνῶν ἐν τοῖς ἄνω, δοθείσης μείζονος
προσφορᾶς ἐπαναλαμβάνονται καὶ αἱ ἐξῆς δημοπρασίαι
περὶ ἐκποιήσεως 1) μικροῦ οἰκοπέδου ἐν Ἀμαρουσίῳ ἐκ
πῆχ. τετρ. 135. 20 καὶ 2) τῶν ὑπολειφθέντων οἰκοπέδων
ἐν Κεφαλαρίῳ τῆς Κηφισίας, ὁμοίως λόγῳ ἀκυρώσεως
τῶν πρακτικῶν, ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἡ δημοπρασία περὶ
ἐκποιήσεως γηπέδου 39 στρεμ. 730 τετρ. μέτρ. κάτωθεν
τῆς θέσεως Τοῦμπι τοῦ Κεφαλαρίου τῆς Κηφισίας, τῆς
I. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως
αὐτοῦ.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Ἰωάνης Χρύσης
Νικόλαος Γεωργιάδης
Παρθένιος Ροδόπουλος

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον καὶ ἐν Φενεῶ Ἱερᾶς Μονῆς
ἐὸ Ἅγιος Γεώργιος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς
πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 21ην Δ)βρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν
Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—3ην μ. μεσημβρίας, ἡ ἐκποίησις
μιας ἀβεστοκαμίνου ἧς ἡ καῦσις θέλει γίνῃ ἐκ χαμοκλά-
δων ἐκ τοῦ δάσους τῆς Μονῆς Δουρδουβάνα, ἐνώπιον τοῦ
Συμ)φρου Φενεοῦ Εὐαγ. Φρύγια ἡ παντὸς ἀρμολογίου τοιοῦ-
του καὶ ἐν Γκούθρα ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ
καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτην προσφορὰν ὀρι-
ζομεν δραχ. μίαν (1) δι' ἕκαστον στατήρα Μονῆ Φενεοῦ
τῆ 29 Ν)βρίου 1924 τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον Παρθένιος
Σταματόπουλος Εὐθύμιος I. Χάπτης, Γενάδης Πίτσας.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54. ἐ. ἔτους διακηρύξεως τῆς ἱερᾶς
Μονῆς Ἁγίου Ἀθανασίου. Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς
ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Ἀθανασίου διακηρύττει ὅτι : Ἐκτίθε-
ται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Μα-
ζεΐκοις καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλσιτορίας Π.
Οἰκονόμου καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ
κατὰ τὴν 7 καὶ 14ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔτους ἡμέρας Κυρια-
κὰς καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 π. μ. ἡ ἐκποίησις δύο
χιλιάδων ὀκάδων ἀραβοσήτου, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους
τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεως εὐρισκομένης ἐν τῷ
Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λά-
βωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ἁγίου Ἀθανασίου τῇ 17
Νοεμβρ. 1924 Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον Ἀμβρόσιος Πα-

παρρηγόπουλος, Ἀγαθάγγελος Ψαρούλης, Ἀνδρέας Ῥη-
γόπουλος.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς I. Μονῆς Σιαμαῶν δη-
λοποιεῖ, ὅτι τὴν 30ην Νοεμβρίου, 6ην καὶ 13ην Δε-
κεμβρίου 1924 ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν
συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον, πλειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ
πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν ἐξῆς κτημάτων τῆς ἄνω I.
Μονῆς ἧτοι: 1) Τοῦ ἐν Καστανεᾷ Μετοχίου αὐτῆς, 2)
τοῦ εἰς θέσιν Κανάλια περιφερείας Καστανεᾶς χορτολι-
βαδίου αὐτῆς, 3) τῶν εἰς θέσεις Καραφύλλας, Μύλος καὶ
Τύμπα ἰδίας περιφερείας τριῶν τεμαχιῶν ἀγρῶν καὶ δύο
τριφυλλαγρῶν εἰς θέσεις Καραφύλλα καὶ Γύφτο τῆς αὐ-
τῆς περιφερείας καὶ 4) τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Λυμποχόδου
καὶ πέραξ τοῦ μετοχίου τῆς Μονῆς Χορτολιβαδίου αὐτῆς,
ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταῦταριθμοῦ διακη-
ρύξεως, ἧς γνῶσιν δύνανται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι πρὸ
πάσης πλειοδοσίας. Ἐν τῇ I. Μονῇ Σιαμαῶν τῇ 15ῃ
Νοεμβρίου 1924 Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον Καλλίνικος
Σακκάς Ἀρχιμ., Ἀνθιμος Τσίγκας, μοναχός, Μελέτιος
Σκυλοδήμος

Ὁ Ἐγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μπουνάσης Μητρο-
πόλεως Γρεβενῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειο-
δοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ἐνὸς δαμαλίου τῆς Μο-
νῆς, ἡλικίας ἐτῶν 15. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δε-
σκάτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 4ην
τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἔτους 1925, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ
ἀπὸ 10ης ὥρας π. μ. μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας,
ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Βίρηνοδίκου Δεσκάτης
Κων. Καλοῦδη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ συμ-
φώνως ταυταριθμοῦ ἡμῶν διακηρύξεως κατατεθειμένης εἰς
τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ Κοινότητος Δεσκάτης ἐνθα
οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν (γνῶσιν τῶν ὄρων αὐ-
τῆς. Ἐν τῇ I. Μονῇ Μπουνάσης τῇ 24 Νοεμβρίου 1924
Ὁ Ἐγούμενος Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Γεωργαντιᾶς.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΕΜΦΟΝ ΔΕΛΤΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΒΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡ. ΔΡΧ. 80—ΕΣΩΤΕΡ. ΦΡ. ΧΡ. 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 8
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
† ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΕΩΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
† ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι
Τύποις "Φοίνικος," Σταδίου 38, Ἀθῆναι